

EASO

Poradnik praktyczny dotyczący kolejnych wniosków

*Seria poradników
praktycznych EASO*

Grudzień 2021

EASO

Poradnik praktyczny dotyczący kolejnych wniosków

*Seria poradników
praktycznych EASO*

Grudzień 2021

Projekt ukończono w listopadzie 2021 r.

Ani Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EUAA), ani żadna osoba działająca w jego imieniu nie ponoszą odpowiedzialności za wykorzystanie poniższych informacji.

Luksemburg: Urząd Publikacji Unii Europejskiej, 2023

© Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu, 2021

PDF ISBN 978-92-9400-415-4

doi:10.2847/893004

BZ-04-20-081-PL-N

Print ISBN 978-92-9400-428-4

doi:10.2847/869

BZ-04-20-081-PL-C

Obraz na stronie tytułowej, kyoshino © iStock, 2020

Powielanie dozwolone pod warunkiem podania źródła. W przypadku wykorzystywania lub powielania zdjęć lub innych materiałów nieobjętych prawami autorskimi EUAA należy zwrócić się o pozwolenie bezpośrednio do właścicieli praw autorskich.

O poradniku

Dlaczego przygotowano niniejszy poradnik? Misją Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EUAA) jest wspieranie państw członkowskich Unii Europejskiej oraz krajów stowarzyszonych [państwa UE+ ⁽¹⁾] m. in. poprzez wspólne szkolenia, wspólne kryteria jakości i wspólne informacje o krajach pochodzenia. Zgodnie z ogólnym założeniem, jakim jest wspieranie państw członkowskich w osiąganiu wspólnych norm i realizowaniu wysokiej jakości procesów w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego, EUAA opracowuje wspólne praktyczne narzędzia i wytyczne.

W jaki sposób opracowano niniejszy poradnik? Niniejszy poradnik został opracowany przez ekspertów z całej Unii Europejskiej (UE), przy cennym wkładzie Komisji Europejskiej, Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców oraz Europejskiej Rady ds. Uchodźców i Wypędzonych ⁽²⁾. Wsparcie i koordynację działań związanych z jego opracowaniem zapewnił EUAA. Przed ukończeniem poradnika poddano go konsultacjom z udziałem wszystkich państw UE+ za pośrednictwem sieci procedur azylowych EUAA.

Do kogo skierowany jest niniejszy poradnik? Niniejszy poradnik skierowany jest przede wszystkim do urzędników prowadzących sprawy i przesłuchania w sprawach o udzielenie azylu oraz do decydentów i osób odpowiedzialnych za wyznaczanie kierunków polityki w krajowych organach rozstrzygających. Ponadto narzędzie to jest przydatne dla urzędników ds. jakości i doradców prawnych oraz dla innych osób pracujących lub udzielających się w dziedzinie ochrony międzynarodowej w kontekście UE.

Jak korzystać z niniejszego poradnika? Niniejszy poradnik dotyczący kolejnych wniosków składa się z trzech części.

1. Przepisy proceduralne, związane z występowaniem z kolejnymi wnioskami, rejestrowaniem i składaniem kolejnych wniosków, procedura badania dopuszczalności kolejnych wniosków oraz prawo do pozostania na terytorium i wyjątki od stosowania tego prawa.
2. Wstępne rozpatrzenie, w tym np. sytuacja, w której przedstawiono nowe elementy i ustalenia, oraz znaczenie wyrażenia „znacząco zwiększa prawdopodobieństwo”.
3. Kolejne wnioski w szczególnych sytuacjach, takich jak:
  - po decyzji o odrzuceniu poprzedniego wniosku jako bezzasadnego, oczywiście bezzasadnego lub niedopuszczalnego;
  - po wycofaniu wniosku;
  - gdy osoba dorosła pozostająca na utrzymaniu wnioskodawcy / dziecko niepozostające w związku małżeńskim składa nowy wniosek po tym, gdy złożono już wniosek w ich imieniu;
  - w następstwie decyzji o wykluczeniu, ustania, cofnięcia, pozbawienia lub odmowy przedłużenia statusu ochrony międzynarodowej;
  - podczas gdy odwołanie od decyzji dotyczącej poprzedniego wniosku jest nadal w trakcie rozpatrywania;
  - powtórzenie kolejnych wniosków;
  - po opuszczeniu przez wnioskodawcę, którego wniosek został odrzucony, terytorium (terytoriów) państwa członkowskiego (państw członkowskich);

⁽¹⁾ 27 państw członkowskich Unii Europejskiej, wraz z Islandią, Liechtensteinem, Norwegią i Szwajcarią.

⁽²⁾ Gotowy poradnik niekoniecznie odzwierciedla stanowisko Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców.

- po zastosowaniu systemu dublińskiego.

Niniejsze wytyczne należy stosować wraz z [Poradnikiem praktycznym EUAA: Ocena materiału dowodowego](#), [Poradnikiem praktycznym EUAA: Kwalifikowanie do objęcia ochroną międzynarodową](#), [Wytycznymi EUAA dotyczącymi procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu: standardy operacyjne i wskaźniki](#) oraz [Poradnikiem praktycznym EUAA: Wdrażanie rozporządzenia Dublin III – indywidualna rozmowa i ocena dowodów](#).

Jak niniejszy poradnik odnosi się do prawodawstwa krajowego i praktyki krajowej? Poradnik ten jest miękkim narzędziem konwergencji i nie jest prawnie wiążący. Odzwierciedla wspólnie ustalone normy i zawiera przestrzeń poświęconą specyfice prawodawstwa, wytycznych i praktyk krajowych.

Spis treści

Wykaz skrótów	7
Wprowadzenie	8
1. Przepisy proceduralne	9
1.1. Definicja kolejnych wniosków	9
1.1.1. Czym są kolejne wnioski?	9
1.1.2. Powody składania kolejnych wniosków	9
1.1.3. Przedstawienie dalszych informacji	10
1.2. Występowanie z kolejnym wnioskiem, rejestrowanie i składanie kolejnego wniosku	11
1.2.1. Zasady ogólne	11
1.2.2. Gwarancje dla wnioskodawców	12
1.2.3. Obowiązki wnioskodawcy	13
1.2.4. Wystąpienie z kolejnym wnioskiem	15
1.2.5. Rejestracja kolejnego wniosku	15
1.2.6. Składanie kolejnego wniosku	16
1.2.7. Ponowne otwarcie poprzedniego wniosku	17
1.3. Procedura badania dopuszczalności kolejnego wniosku	18
1.3.1. Kto przeprowadza procedurę badania dopuszczalności?	18
1.3.2. Ramy czasowe	18
1.3.3. Przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów	19
1.3.4. Prowadzenie procedury badania dopuszczalności	20
1.4. Prawo do pozostania na terytorium w przypadku kolejnych wniosków	22
1.4.1. Wyjątek od prawa do pozostania na terytorium państwa w trakcie procedury azylowej w pierwszej instancji	22
1.4.2. Wyjątki od prawa do pozostania na terytorium państwa w trakcie procedury odwoławczej	23
2. Wstępne rozpatrzenie wniosku	25
2.1. Czym są „nowe elementy i ustalenia”?	25
2.1.1. Elementy i ustalenia	25
2.1.2. Kiedy elementy można uznać za nowe?	26
2.2. Trzy scenariusze, w których mogą zostać przedstawione nowe elementy	28
2.2.1. Nowy element potwierdzający poprzedni istotny fakt	28
2.2.2. Nowy istotny fakt	28
2.2.3. Nowe zgłoszenie	29
2.3. Co oznacza wyrażenie „znacząco zwiększa prawdopodobieństwo”?	29
2.3.1. Poziom zwiększenie prawdopodobieństwa	30
2.3.2. Kryteria ustalania znaczącego zwiększenia prawdopodobieństwa zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową	30
2.3.3. Znaczący wzrost prawdopodobieństwa w stosunku do poprzedniej decyzji	32

3. Kolejne wnioski w szczególnych sytuacjach	38
3.1. W następstwie odrzucenia poprzedniego wniosku jako bezzasadnego	38
3.2. W następstwie odrzucenia poprzedniego wniosku jako oczywiście bezzasadnego	39
3.3. W następstwie odrzucenia poprzedniego wniosku jako niedopuszczalnego	39
3.3.1. Inne państwo członkowskie udzieliło już ochrony międzynarodowej	39
3.3.2. Koncepcja kraju pierwszego azylu	40
3.3.3. Koncepcja bezpiecznego kraju trzeciego	40
3.4. W następstwie wycofania wniosku	41
3.4.1. Wyraźne wycofanie wniosku	41
3.4.2. Dorozumiane wycofanie wniosku	44
3.5. Składanie nowego wniosku przez osobę dorosłą pozostającą na utrzymaniu/dziecko niepozostające w związku małżeńskim po tym, gdy już złożono wniosek w ich imieniu	44
3.5.1. Fakty uzasadniające odrębny wniosek	45
3.5.2. Sytuacje, w których dziecko staje się osobą dorosłą	46
3.6. W następstwie decyzji o wykluczeniu	46
3.7. W następstwie ustania, cofnięcia, pozbawienia lub odmowy przedłużenia statusu ochrony międzynarodowej	47
3.7.1. Ustanie statusu	47
3.7.2. Cofnięcie, pozbawienie lub odmowa przedłużenia statusu ochrony międzynarodowej	48
3.7.3. Nieobecność wnioskodawcy	49
3.8. Podczas gdy odwołanie od decyzji dotyczącej poprzedniego wniosku jest nadal w trakcie rozpatrywania	50
3.9. Wielokrotne składanie kolejnych wniosków	50
3.10. Po opuszczeniu przez odrzuconego wnioskodawcę terytorium państwa członkowskiego/państw członkowskich	51
3.11. Po zastosowaniu systemu dublińskiego	52
3.11.1. Rozporządzenie Dublin III	52
3.11.2. Kolejny wniosek złożony w odpowiedzialnym państwie członkowskim	52
3.11.3. Kolejny wniosek złożony we wnioskującym państwie członkowskim	53

Wykaz skrótów

APD	dyrektywa w sprawie procedur azylowych. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (wersja przekształcona)
EUAA	Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu
IKP	informacje o kraju pochodzenia
Państwa UE+	Państwa członkowskie Unii Europejskiej i kraje stowarzyszone
Państwo(-a) członkowskie	Państwo(-a) członkowskie Unii Europejskiej
QD	dyrektywa w sprawie kwalifikowania. dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (wersja przekształcona)
TSUE	Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
UE	Unia Europejska

Wprowadzenie

Państwa UE+ mierzą się z rosnącymi wyzwaniami związanymi z kolejnymi wnioskami, których jest coraz więcej i które są coraz obszerniejsze. Odsetek powtórzonych wniosków ⁽³⁾ wzrósł od 2016 r.: według Eurostatu w 2016 r. jedynie 4,45% wszystkich wnioskodawców złożyło wcześniej wniosek w tym samym państwie. Ten odsetek wzrósł do 9,8% w 2018 r., 9,6% w 2019 r. i 11,6% w 2020 r. To oznacza, że do roku 2020 jeden na 10 wnioskodawców złożył już wcześniej wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w danym państwie UE+. Trudności wiążą się nie tylko z rosnącą liczbą kolejnych wniosków, ale także – pomimo pozornej prostoty – z ich oceną. Dokładne rozpatrzenie różni się w zależności od okoliczności poprzedniego wniosku i sposobu jego rozstrzygnięcia. W rezultacie ocena kolejnego wniosku może być skomplikowanym procesem.

Niniejszy poradnik praktyczny opiera się głównie na przepisach prawnych zawartych w dyrektywie w sprawie procedur azylowych. Jest skierowany do urzędników prowadzących sprawy, którzy znajdą w nim wskazówki dotyczące procesu rozpatrywania wniosków oraz specjalnych przepisów proceduralnych w zakresie oceny kolejnych wniosków.

W rozdziale wprowadzającym wyjaśniono, czym jest kolejny wniosek. Wskazano, na co należy zwrócić szczególną uwagę przy występowaniu z kolejnym wnioskiem, rejestrowaniu i składaniu kolejnego wniosku, oraz określono odrębne proceduralne aspekty badania dopuszczalności. Na końcu tego rozdziału poruszono temat prawa do pozostania na terytorium i wyjątków od stosowania tego prawa. Drugi rozdział zawiera dalszą analizę wstępnego rozpatrzenia „nowych elementów”: scenariuszy przedstawiania nowych elementów; definicji pojęcia „nowe”; oraz tego, czy nowy element znacząco zwiększa prawdopodobieństwo, że wnioskodawca kwalifikuje się jako beneficjent ochrony międzynarodowej. W ostatnim rozdziale opisano elementy oceny w zależności od szczególnych sytuacji, w których złożono kolejny wniosek, lub sposobu, w jaki rozstrzygnięto poprzedni wniosek.

⁽³⁾ Według Eurostatu pojęcie powtórzonych wniosków obejmuje kolejne wnioski (art. 2 lit. q) dyrektywy w sprawie procedur azylowych) oraz nowe wnioski o udzielenie azylu po umorzeniu poprzedniego wniosku i ponownie otwarte wnioski (art. 28 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych). Dalsze informacje można znaleźć na stronie internetowej Eurostatu [Statistics Explained – Glossary: Repeated applicant](#), 22 marca 2019 r.

1. Przepisy proceduralne

1.1. Definicja kolejnych wniosków

1.1.1. Czym są kolejne wnioski?

Zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie w sprawie procedur azylowych „kolejny wniosek” oznacza:

„... następny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, z którym występuje się po tym, jak ostateczna decyzja w odniesieniu do poprzedniego wniosku została podjęta, w tym w przypadkach, gdy wnioskodawca wyraźnie wycofał swój wniosek oraz w przypadkach, gdy organ rozstrzygający odrzucił wniosek w następstwie dorozumianego wycofania wniosku zgodnie z art. 28 ust. 1 [dyrektywy w sprawie procedur azylowych]”⁽⁴⁾.

Dyrektywa w sprawie procedur azylowych przewiduje możliwość złożenia kolejnego wniosku po wydaniu ostatecznej decyzji odmownej. Nie ma innych ograniczeń co do terminu złożenia kolejnego wniosku do właściwych organów. Kolejny wniosek może być potrzebny w sytuacjach, w których wystąpiła istotna zmiana osobistych okoliczności wnioskodawcy lub uwarunkowań w kraju pochodzenia wnioskodawcy, niezależnie od tego, ile czasu upłynęło od wydania ostatecznej decyzji.

W dyrektywie w sprawie procedur azylowych określono zasady, zgodnie z którymi należy oceniać kolejne wnioski. W szczególności przewidziano w niej minimalne warunki wstępnego rozpatrzenia kolejnego wniosku w celu podjęcia decyzji dotyczącej jego dopuszczalności⁽⁵⁾. Dyrektywa zawiera także przepisy proceduralne, które mają zastosowanie przy wstępnym rozpatrzeniu procedury badania dopuszczalności (zob. [punkt 1.2 „Występowanie z kolejnym wnioskiem, rejestrowanie i składanie kolejnego wniosku”](#) oraz [punkt 1.3 „Procedura badania dopuszczalności kolejnego wniosku”](#)), oraz szczególne wyjątki od stosowania prawa do pozostania na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego⁽⁶⁾ w przypadku kolejnego wniosku, biorąc zawsze pod uwagę podstawową zasadę *non-refoulement*⁽⁷⁾ zgodnie z obowiązkami nałożonymi na państwa członkowskie mocą prawa międzynarodowego i prawa Unii Europejskiej (zob. [punkt 1.4 „Prawo do pozostania na terytorium w przypadku kolejnych wniosków”](#)).

1.1.2. Powody składania kolejnych wniosków

Pojęcie kolejnych wniosków zawarte w dyrektywie w sprawie procedur azylowych wynika z uznania, że mogą istnieć powody, dla których wnioskodawca po otrzymaniu decyzji odmownej chce lub musi złożyć nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Możliwość złożenia kolejnego wniosku ma kluczowe znaczenie dla przestrzegania zasady *non-refoulement*. Państwa UE+ mają przewidziany prawem międzynarodowym obowiązek zapewnienia, aby wnioskodawcy nie byli wysyłani do jakiegokolwiek kraju z naruszeniem zasady *non-refoulement* lub z naruszeniem swoich obowiązków prawnych wynikających z międzynarodowych traktatów dotyczących praw człowieka.

⁽⁴⁾ Art. 2 lit. q) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁵⁾ Art. 40 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁶⁾ Art. 9 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁷⁾ Obowiązek państw, zgodnie z którym nie mogą one w żaden sposób wydalic lub odesłać osoby do sytuacji, w której ta osoba może być narażona na prześladowania lub tortury, nieludzkie lub poniżające traktowanie bądź karanie.

W tym kontekście uznaje się także, że kolejne wnioski nie zawsze są składane na podstawie nowych dowodów lub faktów. Zgodnie z dyrektywą w sprawie procedur azylowych, w przypadku gdy wnioskodawca występuje z kolejnym wnioskiem, nie przedstawiając nowych dowodów lub argumentów, zobowiązanie państw członkowskich do przeprowadzenia nowej pełnej procedury rozpatrzenia wniosku stanowiłoby niewspółmierne obciążenie. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny mieć możliwość odrzucenia wniosku jako niedopuszczalnego ⁽⁸⁾. Dyrektywa w sprawie procedur azylowych ⁽⁹⁾ przewiduje, że państwa członkowskie mogą uznać wniosek za niedopuszczalny w wyczerpująco określonych przypadkach, w tym w przypadku kolejnych wniosków. Należy jednak zauważyć, że jest to zapis opcjonalny, a państwa członkowskie mogą także podjąć decyzję o rozpatrywaniu takich spraw co do istoty.

1.1.3. Przedstawienie dalszych informacji

Dyrektywa w sprawie procedur azylowych przewiduje, że:

„W przypadku gdy osoba, która złożyła wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, przedstawi dalsze informacje lub złoży kolejny wniosek w tym samym państwie członkowskim, to państwo członkowskie może zbadać te dalsze informacje lub elementy kolejnego wniosku w ramach rozpatrzenia poprzedniego wniosku lub w ramach kontroli decyzji na skutek wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie lub odwołania, o ile właściwe organy mogą w tych ramach uwzględnić i rozważyć wszystkie elementy zawarte w dalszych informacjach lub kolejnym wniosku.” ⁽¹⁰⁾.

Kolejny wniosek następuje po wydaniu ostatecznej decyzji odmownej i podlega wstępnemu rozpatrzeniu tego, czy pojawiły się nowe elementy lub je przedstawiono ⁽¹¹⁾. Podobne wymogi nie są przewidziane w sytuacjach, w których wnioskodawca przedstawia „dalsze informacje”. Dlatego można wywnioskować, że „dalsze informacje” dotyczą przedstawienia argumentów lub elementów przed podjęciem ostatecznej decyzji w sprawie (poprzedniego) wniosku. W związku z tym te elementy należy uznać za dodatkowe – lub „dalsze” – informacje i badać je w ramach rozpatrywania (poprzedniego) wniosku, albo w pierwszej instancji, albo – jeżeli decyzja o odmowie udzielenia ochrony międzynarodowej została już wydana w pierwszej instancji – w trakcie postępowania odwoławczego ⁽¹²⁾. W związku z tym, jeżeli zostanie stwierdzone, że poprzedni wniosek jest nadal w toku lub można złożyć odwołanie i przedłożyć przy tym wszelkie nieuwzględnione kwestie, nowe okoliczności należy rozpatrywać jako dalsze informacje w kontekście rozpatrywanego wniosku lub odwołania.

W art. 40 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur azylowych ustanowiono związek między zbadaniem dalszych informacji lub rozpatrzeniem kolejnego wniosku a uprzednio złożonym wnioskiem. Dzięki temu związkowi właściwy organ może ustalić, czy poprzednie postępowanie jest w toku i czy w jego ramach można rozpatrywać nowe elementy. Jeśli nie, właściwy organ może przystąpić do zbadania wymogów wstępnego rozpatrzenia określonych w dyrektywie w sprawie procedur azylowych ⁽¹³⁾, aby stwierdzić, czy pojawiły się nowe elementy lub ustalenia bądź je przestawiono. Zob. [punkt 3.8 „Podczas gdy odwołanie od decyzji dotyczącej poprzedniego wniosku jest nadal w trakcie rozpatrywania”](#).

⁽⁸⁾ Motyw 36 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁹⁾ Art. 33 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽¹⁰⁾ Art. 40 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽¹¹⁾ Art. 40 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽¹²⁾ TSUE objaśnił metody analizowania argumentów i dowodów jako „dalszych informacji” w ramach stosowania art. 40 ust. 1 i art. 46 ust. 3 dyrektywy w sprawie procedur azylowych. Zob. wyrok TSUE z dnia 4 października 2018 r. w sprawie [Ahmedbekova](#), C-652/16, ECLI:EU:C:2018:801. Podsumowanie jest dostępne w [bazie orzecnictwa EASO](#).

⁽¹³⁾ Art. 40 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

Podobnie jak w przypadku pierwszego wniosku procedura rozpatrywania może obejmować nie tylko organ rozstrzygający, ale także inne organy, które muszą brać udział na etapie procedury badania dopuszczalności⁽¹⁴⁾. Jest to ważne w odniesieniu do kolejnych wniosków, ponieważ w niektórych państwach członkowskich inne właściwe organy, np. policja lub funkcjonariusze na przejściach granicznych, mogą przeprowadzać przesłuchania dotyczące dopuszczalności, mimo że rozpatrywanie wniosków pozostaje w kompetencjach organu rozstrzygającego.

Składanie nowego wniosku przez osobę pozostającą na utrzymaniu lub małoletniego niepozostającego w związku małżeńskim po tym, gdy poprzedni wniosek złożono w ich imieniu

Osoba pozostająca na utrzymaniu lub dziecko niepozostające w związku małżeńskim mogą złożyć wniosek po tym, gdy poprzednio złożono wniosek w ich imieniu⁽¹⁵⁾. Więcej informacji można znaleźć w [punkcie 3.5 „Składanie nowego wniosku przez osobę dorosłą pozostającą na utrzymaniu / dziecko niepozostające w związku małżeńskim po tym, gdy już złożono wniosek w ich imieniu”](#).

1.2. Występowanie z kolejnym wnioskiem, rejestrowanie i składanie kolejnego wniosku

1.2.1. Zasady ogólne

Rozdział III dyrektywy w sprawie procedur azylowych dotyczący postępowania w pierwszej instancji zawiera także przepisy proceduralne dotyczące rozpatrywania kolejnych wniosków. Jako że wiele zawartych w dyrektywie przepisów odnoszących się do kolejnych wniosków ma charakter opcjonalny, państwa członkowskie mogą ustanowić w ramach dyrektywy dodatkowe przepisy krajowe regulujące wstępne rozpatrzenie kolejnych wniosków. W każdym razie podstawowe zasady i gwarancje określone w dyrektywie w sprawie procedur azylowych muszą być zawsze przestrzegane⁽¹⁶⁾. Są to w szczególności:

- zasada *non-refoulement*;
- prawo do pozostania na terytorium do czasu rozpatrzenia wniosku, z zastrzeżeniem wyraźnie określonych wyjątków przewidzianych w art. 41 dyrektywy w sprawie procedur azylowych;
- prawo do informacji;
- prawo do poufności;
- zasada niedyskryminacji i równouprawnienie płci;
- podstawowy wzgląd na nadrzędny interes dziecka;
- prawo do sprawiedliwej i skutecznej procedury azylowej;
- prawo do indywidualnego, obiektywnego i bezstronnego rozpatrzenia sprawy;
- prawo do skutecznego środka odwoławczego.

⁽¹⁴⁾ Art. 34 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽¹⁵⁾ Art. 40 ust. 6 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽¹⁶⁾ Dalsze informacje można znaleźć w następujących narzędziach: EASO, [Wytyczne EASO dotyczące procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu: standardy operacyjne i wskaźniki](#), wrzesień 2019 r.; EASO, [Analiza sądowa dotycząca procedur azylowych i zasady non-refoulement](#), 2018 r.; EASO, [Analiza sądowa dotycząca oceny materiału dowodowego i wiarygodności w kontekście wspólnego europejskiego systemu azylowego](#), 2018 r.

Przestrzeganie powyższych zasad zapewnia wnioskodawcom skuteczny dostęp do nowej procedury azylowej. Zwłaszcza w odniesieniu do kolejnych wniosków skuteczny dostęp wnioskodawców do procedury jest dodatkowo podkreślony w dyrektywie w sprawie procedur azylowych, gdy przewiduje się w niej, że przepisy krajowe dotyczące proceduralnych zasad wstępnego rozpatrzenia „nie mogą uniemożliwiać dostępu wnioskodawców do nowego postępowania, ani skutkować faktycznym zablokowaniem lub poważnym ograniczeniem takiego dostępu”⁽¹⁷⁾. Uzasadnieniem jest, aby nie wykluczać wnioskodawców z nowej procedury azylowej. Dzięki temu wnioskodawcy mają także możliwość ponownego złożenia wniosku i przedstawienia nowych faktów, jeżeli ich okoliczności osobiste lub uwarunkowania w kraju pochodzenia znacząco się zmieniły, w celu ustalenia, czy kwalifikują się oni do ochrony międzynarodowej.

Wobec powyższego państwa członkowskie powinny zapewnić wnioskodawcom skuteczny dostęp do procedury azylowej zgodnie z przepisami dyrektywy w sprawie procedur azylowych. Ma to zastosowanie niezależnie od rodzaju przyjętej procedury rozpatrywania wniosku.

1.2.2. Gwarancje dla wnioskodawców

W dyrektywie w sprawie procedur azylowych⁽¹⁸⁾ potwierdzono obowiązek państw członkowskich zapewnienia, aby stosowano odpowiednie gwarancje⁽¹⁹⁾ w równym stopniu przy kolejnych wnioskach, zgodnie z zasadą, że każdy wnioskodawca ma prawo do tego, aby złożony przez niego wniosek został odpowiednio rozpatrzony. Do podstawowych gwarancji określonych w dyrektywie należą poniższe gwarancje.

- **Dostęp do informacji.** Zrozumienie przez wnioskodawcę procedury azylowej ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia sprawiedliwego rozpatrzenia wniosku na podstawie dyrektywy w sprawie procedur azylowych. Państwa członkowskie muszą terminowo przekazywać informacje na temat różnych procedur azylowych⁽²⁰⁾, aby wnioskodawcy mogli korzystać ze swoich praw i wywiązywać się ze swoich obowiązków, w języku, który rozumieją.

W dyrektywie w sprawie procedur azylowych nie określono narzędzi ani środków przekazywania informacji. W związku z tym państwa członkowskie powinny udostępniać ogólne informacje na temat różnych procedur azylowych, w tym kolejnych wniosków. Te informacje można rozpowszechniać ustnie lub pisemnie (za pośrednictwem broszur, ulotek, specjalnych stron internetowych lub aplikacji mobilnych).

Informacje należy przekazywać w sposób całościowy, tak aby wnioskodawca był w stanie zrozumieć, gdzie bądź jak złożyć wniosek o udzielenie azylu, jakie ma prawa i obowiązki oraz jakie są inne niezbędne wymogi proceduralne.

Podczas występowania z kolejnym wnioskiem, rejestrowania lub składania kolejnego wniosku informacje przekazane wnioskodawcy muszą dotyczyć m.in. aspektów procedury badania dopuszczalności. Przede wszystkim należy wyjaśnić wnioskodawcy, czym jest kolejny wniosek. Dzięki temu wnioskodawca zna warunki uzyskania dostępu do nowej procedury azylowej oraz swoje prawa i obowiązki w trakcie procedury, w tym konsekwencji nieprzestrzegania tych obowiązków. Informacje te powinny obejmować:

⁽¹⁷⁾ Art. 42 ust. 2 akapit drugi dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽¹⁸⁾ Art. 42 ust. 1.

⁽¹⁹⁾ Przewidziane w art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽²⁰⁾ Art. 12 ust. 1 lit. a) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

- o etapy procedury rozpatrywania wniosku;
- o rodzaj procedury rozpatrywania wniosku;
- o znaczenie „przedłożenia nowych elementów” i odnośne wymogi;
- o możliwość przeprowadzenia przesłuchania lub jej brak;
- o szczegółowe terminy;
- o wynik podjętej decyzji w sprawie złożonego wniosku oraz środki odwoławcze, w przypadku gdy kolejny wniosek zostaje odrzucony;
- o wyjątki od stosowania prawa do pozostania na terytorium.

Te informacje powinny być przekazane z wystarczającym wyprzedzeniem, aby wnioskodawca mógł korzystać z praw zagwarantowanych na podstawie dyrektywy w sprawie procedur azylowych oraz całkowicie wypełnić odpowiednie obowiązki, biorąc zwłaszcza pod uwagę, że przy rozpatrywaniu kolejnego wniosku zastosowanie mają krótsze terminy.

- **Dostęp do Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców lub innych organizacji udzielających porad prawnych lub doradztwa oraz komunikacja z tymi organami.**
- **Dostęp do pomocy i reprezentacji prawnej w postępowaniu odwoławczym (na wniosek) ⁽²¹⁾.**
- **Zapewnienie specjalnych gwarancji proceduralnych i odpowiedniego wsparcia, w przypadku gdy wnioskodawca jest oceniany jako osoba o szczególnych potrzebach proceduralnych ⁽²²⁾.**
- **Dodatkowe gwarancje dla dzieci bez opieki ⁽²³⁾.**
- **Należy także zagwarantować szczegółowe zabezpieczenia praktyczne, aby zapewnić skuteczne wdrażanie prawa do pozostania na terytorium, zgodnie z prawem krajowym, aby umożliwić wnioskodawcy pozostanie na terytorium danego państwa do czasu rozstrzygnięcia odwołania, w tym zwłaszcza ochronę przed odesłaniem (*refoulement*).**
- **Gwarancje językowe ⁽²⁴⁾.** Przy występowaniu z wnioskiem, rejestrowaniu lub składaniu wniosku należy zapewnić tłumaczenie ustne. W przypadku pominięcia przesłuchania – jako że nie jest ono obowiązkowe podczas rozpatrywania kolejnych wniosków ⁽²⁵⁾ – i oparcia wniosku na informacjach złożonych pisemnie należy zagwarantować tłumaczenie formularza aplikacyjnego (w stosownych przypadkach) lub wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

1.2.3. Obowiązki wnioskodawcy

W dyrektywie w sprawie procedur azylowych określa się nie tylko gwarancje dla wnioskodawców ⁽²⁶⁾, ale także ich obowiązki ⁽²⁷⁾.

⁽²¹⁾ Więcej informacji o prawie do pomocy i reprezentacji prawnej można znaleźć w pkt 11 [Wytycznych EASO dotyczących procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu: standardy operacyjne i wskaźniki](#), wrzesień 2019 r.

⁽²²⁾ Więcej informacji o gwarancjach proceduralnych dla wnioskodawców o szczególnych potrzebach można znaleźć w pkt 9 [Wytycznych EASO dotyczących procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu: standardy operacyjne i wskaźniki](#), wrzesień 2019 r.

⁽²³⁾ Art. 25 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽²⁴⁾ Więcej informacji o gwarancjach językowych można znaleźć w pkt 10 [Wytycznych EASO dotyczących procedury rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu: standardy operacyjne i wskaźniki](#), wrzesień 2019 r.

⁽²⁵⁾ Art. 34 i art. 42 ust. 2 lit. b) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽²⁶⁾ Art. 12 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽²⁷⁾ Art. 13 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

Obowiązek współpracy

Podobnie jak w przypadku pierwotnego wniosku, wnioskodawcy są zobowiązani do współpracy z właściwymi organami w celu ustalenia tożsamości wnioskodawców i innych elementów, o których mowa w dyrektywie w sprawie kwalifikowania⁽²⁸⁾, takich jak fakty i okoliczności dotyczące ich potrzeby ochrony międzynarodowej. Państwa członkowskie mogą nałożyć na wnioskodawcę inne obowiązki dotyczące współpracy w zakresie niezbędnym do oceny wniosku.

Obowiązek uzasadnienia wniosku

W szczególnym przypadku kolejnych wniosków powyższy obowiązek jest dodatkowo uzupełniony art. 40 dyrektywy w sprawie procedur azylowych w związku z art. 42 ust. 2 lit. a) dyrektywy w sprawie procedur azylowych. Gdy wnioskodawca występuje z kolejnym wnioskiem, musi przedstawić „nowe elementy lub ustalenia”⁽²⁹⁾. Więcej informacji można znaleźć w [punkcie 2.1 „Czym są »nowe elementy i ustalenia«?”](#)

Nowe elementy muszą również dotyczyć zbadania, czy wnioskodawca kwalifikuje się jako beneficjent ochrony międzynarodowej.

Aby uzasadnić nową procedurę, powyższe kryteria należy rozpatrywać jako całość. W związku z tym staje się oczywiste, że wnioskodawca musi przedstawić nowe elementy. Nowe pełne rozpatrzenie wniosku po poprzedniej odmowie należy odpowiednio uzasadnić. W przeciwnym razie brak takich „nowych elementów lub ustaleń” prowadziłby do uzasadnionego odrzucenia przez państwo członkowskie kolejnego wniosku, **zgodnie z zasadą powagi rzeczy osądzonej**⁽³⁰⁾ ⁽³¹⁾. To oznacza to, że państwo członkowskie nie musi ponownie rozpatrywać tych samych podstaw udzielenia ochrony międzynarodowej i może uznać kolejny wniosek za niedopuszczalny. Dlatego spoczywający na wnioskodawcy obowiązek podniesienia/przedstawienia nowych faktów lub okoliczności, w tym poprzez przedłożenie wszelkich dostępnych materiałów, dokumentów lub innych dowodów w odniesieniu do ich potrzeby uzyskania ochrony międzynarodowej, staje się koniecznym elementem procedury badania dopuszczalności. Informacje o obowiązku uzasadnienia wniosku należy przekazać w terminie umożliwiającym wnioskodawcy przedstawienie powodów ponownego ubiegania się o ochronę międzynarodową. Przy składaniu nowego wniosku wnioskodawcy mogą zostać zobowiązani do przedłożenia wszystkich elementów, którymi dysponują. Powinni także mieć możliwość przedłożenia dalszych elementów do czasu podjęcia decyzji w sprawie ich wniosku. Podobnie w przypadku jednoczesnego rejestrowania i składania kolejnego wniosku urzędnicy muszą zapewnić, aby skrócona procedura była bez uszczerbku dla zdolności wnioskodawcy do uzasadnienia swojego wniosku.

Ponadto organ rozstrzygający powinien rozważyć spoczywający na wnioskodawcy obowiązek współpracy i uzasadnienia wniosku oraz osobistą sytuację wnioskodawcy, zwłaszcza w przypadku pojawienia się szczególnych potrzeb. Dlatego indywidualną ocenę wstępnych podstaw należy postrzegać w związku z obowiązkiem państwa członkowskiego dotyczącym dostarczenia wszystkich istotnych informacji, ostatecznie dopasowanych do sytuacji osobistej wnioskodawcy, jeżeli wnioskodawca zostanie uznany za potrzebującego szczególnych gwarancji proceduralnych⁽³²⁾. Jednak przepisów przewidujących wymóg, aby wnioskodawcy należycie uzasadniali swoje kolejne wnioski, nie należy stosować w sposób wykluczający możliwość

⁽²⁸⁾ Art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie kwalifikowania.

⁽²⁹⁾ Termin „elementy”, o którym mowa w niniejszym poradniku praktycznym, zawsze odnosi się do pełnego wyrażenia „elementy lub ustalenia” określonego w art. 40 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽³⁰⁾ Zasada powagi rzeczy osądzonej oznacza, że orzeczenie sądu jest ostateczne i strony w danej sprawie są nim związane.

⁽³¹⁾ Motyw 36 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽³²⁾ Art. 24 ust. 3 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

przeprowadzenia nowej procedury lub poważnie ograniczający ich dostęp do takiej procedury na podstawie dyrektywy w sprawie procedur azylowych ⁽³³⁾.

1.2.4. Wystąpienie z kolejnym wnioskiem

W większości przypadków wnioskodawcy występują z kolejnym wnioskiem bezpośrednio do organów odpowiedzialnych za rejestrację lub składanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Wynika to z faktu, że wnioskodawcy są już na terytorium danego państwa członkowskiego i znają właściwe organy. Kolejne wnioski, które nie są kierowane bezpośrednio do właściwych organów, są najczęściej składane w warunkach aresztowania lub zatrzymania bądź procesu wydalenia. W takich przypadkach najbardziej prawdopodobnymi miejscami wniesienia kolejnego wniosku są policja, organy imigracyjne, personel detencyjny lub organy recepcyjne. Jeżeli te organy nie mają kompetencji do rejestrowania wniosków, powinny przynajmniej:

- a) mieć odpowiednie informacje i instrukcje w celu wskazania wnioskodawcom, gdzie i jak skierować swój wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej;
- b) przejść szkolenie niezbędne do wykonywania zadań związanych z procedurą azylową.

Z chwilą wystąpienia z wnioskiem wnioskodawca jest objęty ochroną zgodnie z zasadą *non-refoulement*, bez uszczerbku dla wyjątków od prawa do pozostania na terytorium opisanych w [punkcie 1.4 „Prawo do pozostania na terytorium i wyjątki od stosowania tego prawa”](#). W ramach podstawowych gwarancji dla wnioskodawców w ośrodkach detencyjnych należy zapewnić w razie konieczności bezpłatne usługi tłumaczenia ustnego oraz dostęp do organizacji doradczych.

Zgodnie z dyrektywą w sprawie warunków przyjmowania ⁽³⁴⁾ wystąpienie z kolejnym wnioskiem ma także inne konsekwencje. Jak wynika z rozdziału III tej dyrektywy, jeśli wniosek jest kolejny zgodnie z dyrektywą w sprawie procedur azylowych, państwa członkowskie mogą ograniczyć lub cofnąć świadczenia materialne w ramach przyjmowania (zakwaterowanie, wyżywienie i odzież). Oznacza to, że wnioskodawca może nie mieć prawa do zakwaterowania lub jakiegokolwiek innej pomocy materialnej podczas rozpatrywania kolejnego wniosku. Należy jednak zauważyć, że każda decyzja o ograniczeniu lub cofnięciu świadczeń materialnych w ramach przyjmowania musi być podjęta indywidualnie, obiektywnie i bezstronnie, z podaniem uzasadnienia. Taka decyzja musi być podjęta w zgodzie z zasadą proporcjonalności i z poszanowaniem godności ludzkiej. Ocena musi opierać się na konkretnej sytuacji danej osoby. Państwa członkowskie nie mogą cofnąć świadczeń materialnych w ramach przyjmowania, jeśli skutkowałoby to pozbawieniem wnioskodawców możliwości zaspokojenia ich najbardziej podstawowych potrzeb związanych z zakwaterowaniem, wyżywieniem lub odzieżą ⁽³⁵⁾.

1.2.5. Rejestracja kolejnego wniosku

Państwa członkowskie same decydują, które organy są właściwe do rejestrowania wniosków, w tym kolejnych wniosków. W przypadku występowania z wnioskiem do organu, który nie jest właściwy do rejestrowania

⁽³³⁾ Art. 42 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽³⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową (wersja przekształcona).

⁽³⁵⁾ Zob. również wyrok w sprawie *Haqbin*, w którym TSUE objaśnił spoczywający na państwach członkowskich obowiązek zapewnienia godnego poziomu życia, który należy zagwarantować w sposób ciągły i nieprzerwany, w tym poprzez nadzorowanie, czy świadczenia w ramach przyjmowania faktycznie zapewniają odpowiedni poziom życia. Wyrok TSUE z dnia 12 listopada 2019 r., [Zubair Haqbin przeciwko Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers](#), C-233/18, ECLI:EU:C:2019:956. Podsumowanie jest dostępne w [bazie orzecznictwa EASO](#).

wniosków, państwa członkowskie muszą zapewnić, aby rejestracja została dokonana w ciągu 6 dni roboczych. Natomiast w przypadku występowania z wnioskiem do organu, który jest właściwy do rejestrowania wniosków, rejestracja może być dokonana natychmiast lub w każdym razie w ciągu 3 dni roboczych ⁽³⁶⁾.

Na tym etapie procedury gromadzone informacje dotyczą identyfikacji wnioskodawcy i **zawierają elementy podobne do danych zebranych w trakcie pierwotnej procedury** ⁽³⁷⁾. Państwa członkowskie mogą odnieść się do zgromadzonych wcześniej informacji i aktualizować je w odniesieniu do konkretnych kwestii, które mogły ulec zmianie od poprzedniej rejestracji (np. stan cywilny, narodziny dzieci, adres).

W zależności od praktyki przyjętej w danym kraju rejestracja wniosku może obejmować takie elementy, jak: pobranie odcisków palców (spoczywający na państwach członkowskich obowiązek pobrania odcisków palców każdego wnioskodawcy w wieku od 14 lat dotyczy także kolejnych wniosków ⁽³⁸⁾); rozpoznanie szczególnych potrzeb i przypadków wymagających szczególnego traktowania na jak najwcześniejszym etapie postępowania, aby zapewnić specjalne gwarancje proceduralne potrzebującym ich wnioskodawcom (prawdopodobnie dokumentacja dotycząca szczególnych potrzeb będzie dostępna z pierwotnej procedury); badanie lekarskie; przydział do ośrodków recepcyjnych; kontrola bezpieczeństwa; udzielenie porad proceduralnych i prawnych; doradztwo dotyczące możliwości powrotu; lub wszelkie inne informacje dotyczące praw i obowiązków wnioskodawców.

Na tym etapie wnioskodawcy mogą być także zobowiązani do przedstawienia na piśmie nowych elementów bądź przekazania odpowiedniej dokumentacji lub innych dowodów, które posiadają i które mogą być niezbędne do oceny ich sprawy ⁽³⁹⁾.

Faza rejestracji ma na celu poprawę skuteczności praw i obowiązków powstających przy wnoszeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. W przypadku kolejnych wniosków można jednak – w zależności od prawodawstwa krajowego – zastosować odstępstwa od określonych praw (np. od prawa do zakwaterowania w ośrodku recepcyjnym lub prawa do przesłuchania). Na tym etapie państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od prawa do pozostania na terytorium danego państwa tylko w przypadku drugiego, trzeciego itd. kolejnego wniosku, po konsultacji z organem rozstrzygającym. Ta kwestia została szczegółowo omówiona poniżej.

1.2.6. Składanie kolejnego wniosku

W dyrektywie w sprawie procedur azylowych nie ma zakazu łączenia fazy rejestracji i fazy składania wniosku: te dwa etapy można połączyć, o ile spełnione są odpowiednie gwarancje proceduralne.

⁽³⁶⁾ Art. 6 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽³⁷⁾ Więcej informacji można znaleźć w [Poradniku praktycznym EASO dotyczącym rejestracji](#), grudzień 2021 r.

⁽³⁸⁾ Ten obowiązek określono w art. 9 ust. 1 [rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 603/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia \(UE\) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, oraz zmieniającego rozporządzenie \(UE\) nr 1077/2011 ustanawiające Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości](#) (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 1).

⁽³⁹⁾ Informacje o spoczywającym na wnioskodawcy obowiązku uzasadnienia wniosku znajdują się w [punkcie 1.1.2 „Obowiązki wnioskodawcy”](#).

Państwa członkowskie mogą określić zasady dotyczące tego, czy kolejny wniosek trzeba składać osobiście przed właściwymi organami czy w wyznaczonym miejscu ⁽⁴⁰⁾. Wniosek można złożyć na formularzu wypełnionym przez wnioskodawcę. W dyrektywie w sprawie procedur azylowych nie przewidziano szczególnych wymogów, z wyjątkiem wymogu przedłożenia formularza. W każdym razie formularz powinien zawierać przynajmniej nowe elementy i dowody na poparcie wniosku, chyba że zostały one już złożone na poprzednim etapie rejestracji.

Jeśli na podstawie prawa krajowego pominięte zostaje przesłuchanie, bardzo ważne jest, aby wnioskodawca mógł pisemnie przedstawić i uzasadnić nowe elementy.

1.2.7. Ponowne otwarcie poprzedniego wniosku

„Kolejny wniosek” oznacza wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony po wydaniu „ostatecznej decyzji” w odniesieniu do poprzedniego wniosku (od której zatem nie można się już odwołać), w tym w przypadkach wyraźnego i dorozumianego wycofania poprzedniego wniosku ⁽⁴¹⁾. Dlatego też kolejny wniosek można złożyć dopiero po ostatecznym odrzuceniu poprzedniego wniosku. Jeżeli wnioskodawca powołuje się na nowe elementy, należy najpierw ustalić, na jakim etapie jest jego poprzedni wniosek. Jeśli ostateczną decyzją już wydano, wystąpienie nowych okoliczności może prowadzić do złożenia kolejnego wniosku.

W przypadku wycofania poprzedniego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej po pierwsze należy podkreślić rozróżnienie między **wyraźnym** i **dorozumianym** wycofaniem wniosku.

Jeśli wnioskodawca **wyraźnie** wycofał swój wniosek ⁽⁴²⁾, każdy wniosek złożony po tym wycofaniu uznaje się za kolejny wniosek i podlega on badaniu dopuszczalności. Dzieje się tak niezależnie od tego, czy organ rozstrzygający podjął decyzję o umorzeniu postępowania lub o odrzuceniu wniosku, czy też zdecydował o umorzeniu postępowania bez podejmowania decyzji.

Natomiast, jeśli chodzi o wnioski złożone po **dorozumianym** wycofaniu ⁽⁴³⁾, sytuacja różni się znacząco w zależności od tego, czy organ rozstrzygający odrzucił wniosek, czy też umorzył postępowanie. Nowy wniosek można traktować jako kolejny dopiero po tym, gdy organ rozstrzygający uznaje poprzedni wniosek za „bezzasadny po odpowiednim rozpatrzeniu jego treści merytorycznej” ⁽⁴⁴⁾ i w związku z tym odrzuca ten wniosek, a jego decyzja jest ostateczna. Jeżeli jednak organ rozstrzygający, w następstwie dorozumianego wycofania, postanowił umorzyć postępowanie, wnioskodawca ma prawo zgłosić się do organów i zwrócić się o ponowne otwarcie swojej sprawy lub wystąpić z nowym wnioskiem, który nie będzie traktowany jako kolejny wniosek ⁽⁴⁵⁾. Państwa członkowskie mogą wprowadzić w prawie krajowym termin co najmniej 9 miesięcy ⁽⁴⁶⁾, po upływie którego sprawa nie może być ponownie otwarta. Jeżeli po upływie tego terminu wnioskodawca chce złożyć następny wniosek, należy go traktować jako kolejny wniosek.

⁽⁴⁰⁾ Art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁴¹⁾ Art. 2 lit. e) i q) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁴²⁾ Art. 27 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁴³⁾ Zgodnie z art. 28 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁴⁴⁾ Zgodnie z art. 28 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁴⁵⁾ Art. 28 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁴⁶⁾ Art. 28 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

1.3. Procedura badania dopuszczalności kolejnego wniosku

1.3.1. Kto przeprowadza procedurę badania dopuszczalności?

Szczególnie ważne jest, aby kolejne wnioski były rozpatrywane przez organ rozstrzygający, który ma dostęp do wszystkich niezbędnych informacji dotyczących poprzednich wniosków. W celu zagwarantowania, aby kolejny wniosek został rozpatrzony z uwzględnieniem oceny poprzednich wniosków, urzędnik prowadzący sprawę musi mieć dostęp do wszystkich elementów akt poprzednich postępowań, również tych, które były rozpatrywane na etapie odwoławczym.

W stosownych przypadkach przesłuchanie w sprawie dopuszczalności może przeprowadzić personel innego organu. Jeżeli przesłuchanie w sprawie dopuszczalności wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jest przeprowadzane przez personel organów innych niż organ rozstrzygający, organy te muszą dopilnować, by personel ten odbył uprzednio niezbędne podstawowe szkolenie, w szczególności w zakresie międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka, dorobku prawnego UE w dziedzinie azylu oraz technik przeprowadzania przesłuchań.

Po przeprowadzeniu przesłuchania organ rozstrzygający rozpatruje wniosek i wydaje decyzję. Organ rozstrzygający musi w każdym przypadku mieć dostęp do wszystkich istotnych informacji i powinien uwzględnić wszystkie elementy leżące u podstaw dalszych informacji lub kolejnych wniosków, zgodnie z dyrektywą w sprawie procedur azylowych⁽⁴⁷⁾.

1.3.2. Ramy czasowe

Wstępne rozpatrzenie należy przeprowadzić jak najszybciej. Decyzja w sprawie dopuszczalności wniosku może zostać wydana szybko, z uwagi na specyfikę procedury. W szczególności należy wziąć pod uwagę następujące kwestie.

- Procedura ogranicza się do zbadania, czy pojawiły się nowe elementy lub okoliczności faktyczne.
- Przeprowadzenie przesłuchania nie jest wymagane na podstawie dyrektywy w sprawie procedur azylowych. Jeżeli jest to przewidziane w prawodawstwie krajowym, przesłuchanie może być przeprowadzone przez właściwy organ inny niż organ rozstrzygający.

Ponadto prawo krajowe może przewidywać ograniczenia praw i świadczeń przysługujących wnioskodawcy podczas wstępnego rozpatrywania jego wniosku. W tym przypadku istnieje bezpośredni związek między czasem trwania wstępnego rozpatrzenia wniosku a tymi ograniczeniami. Dlatego właściwy organ powinien podjąć decyzję w sprawie dopuszczalności wniosku jak najszybciej i w rozsądnym terminie.

Jeżeli wniosek zostanie uznany za dopuszczalny, organ rozstrzygający powinien podjąć decyzję co do istoty wniosku w ciągu 6 miesięcy od złożenia wniosku, tak jak w przypadku każdego innego wniosku⁽⁴⁸⁾. Fakt, że rozpatrywanie istoty wniosku zostało poprzedzone procedurą badania dopuszczalności, nie powoduje wydłużenia ogólnego terminu 6 miesięcy od złożenia wniosku do zakończenia jego rozpatrywania.

⁽⁴⁷⁾ Art. 40 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁴⁸⁾ Art. 31 ust. 3 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

1.3.3. Przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów

W celu ułatwienia wstępnego rozpatrzenia kolejnego wniosku ⁽⁴⁹⁾ państwa członkowskie mogą nałożyć na wnioskodawcę obowiązek wskazania okoliczności faktycznych i przedstawienia dowodów, które znacząco zwiększyłyby prawdopodobieństwo zakwalifikowania wnioskodawcy jako beneficjenta ochrony międzynarodowej na podstawie dyrektywy w sprawie kwalifikowania.

W prawodawstwie krajowym mogą jednak istnieć różne przepisy dotyczące przedstawiania przez wnioskodawcę okoliczności faktycznych, dokumentów lub innych dowodów na poparcie kolejnego wniosku. Dyrektywa w sprawie procedur azylowych nie określa, w jaki sposób wnioskodawca może przedstawić takie elementy. Ta kwestia jest objęta swobodą uznania prawodawcy krajowego.

Przy składaniu kolejnego wniosku wnioskodawca powinien zostać poinformowany o tym, w jaki sposób, kiedy i gdzie ma przedstawić nowe elementy, a także o jasnych ramach czasowych tych działań.

Jeśli w prawie krajowym przewidziano przesłuchanie, będzie ono miało na celu zbadanie nowych elementów. Wnioskodawcom zostaną zadane konkretne pytania dotyczące nowych faktów i okoliczności związanych z ich sprawą. Wnioskodawcy przysługują gwarancje związane z przesłuchaniem, określone w art. 15–17 dyrektywy w sprawie procedur azylowych, takie jak: zachowanie poufności; umożliwienie wnioskodawcom wyczerpującego przedstawienia ich argumentów (osoba prowadząca przesłuchanie jest upoważniona do uwzględnienia osobistych i ogólnych okoliczności towarzyszących złożeniu wniosku – w razie potrzeby osoba prowadząca przesłuchanie lub tłumacz ustny mogą być tej samej płci co wnioskodawca, jeśli wnioskodawca o to poprosi); zapewnienie wnioskodawcom możliwości przedstawienia elementów niezbędnych do uzasadnienia wniosku; sporządzenie protokołu zawierającego wszystkie elementy merytoryczne / stenogramu; zapewnienie wnioskodawcom możliwości zgłaszania uwag, udzielania wyjaśnień w protokole/stenogramie oraz dostępu do protokołu/stenogramu.

Ze względu na szczególny charakter proceduralny kolejnych wniosków kluczowe znaczenie ma przekazywanie wnioskodawcy prawidłowych informacji. Jeżeli nie przeprowadzono przesłuchania, właściwy organ powinien udzielić wnioskodawcy wskazówek, w jaki sposób przedstawić nowe elementy wniosku na piśmie. Można to zrobić, na przykład, udzielając wnioskodawcy informacji, wskazówek i wsparcia w tym zakresie oraz, w stosownych przypadkach, wykorzystując standardowy formularz wniosku.

Formularz lub wskazówki mogą zawierać m.in. informacje lub pytania umożliwiające wnioskodawcy opracowanie i:

- wyszczególnienie nowych elementów przedstawionych na poparcie nowego wniosku;
- wyjaśnienie, w jakim stopniu elementy te są nowe w stosunku do poprzednich wniosków;
- opisanie nowych elementów, które mogą być poparte odpowiednimi dowodami;
- wyszczególnienie powodów, dla których te nowe elementy nie zostały przedstawione w poprzednich wnioskach;
- opisanie, w jaki sposób te nowe elementy uprawdopodobniają, że wnioskodawca kwalifikuje się do objęcia ochroną międzynarodową.

Z możliwości pominięcia przesłuchania nie można skorzystać w dwóch sytuacjach ⁽⁵⁰⁾:

⁽⁴⁹⁾ Zgodnie z art. 42 ust. 2 lit. a) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁵⁰⁾ Zgodnie z art. 42 ust. 2 lit. b) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

- gdy osoba pozostająca na utrzymaniu składa wniosek po tym, jak wyraziła zgodę, aby jej sprawa została rozpatrzona na podstawie wniosku złożonego w jej imieniu; lub
- gdy dziecko niepozostające w związku małżeńskim składa własny wniosek po tym, jak złożono wniosek w jego imieniu.

1.3.4. Prowadzenie procedury badania dopuszczalności

Rozpatrując kolejny wniosek, właściwy organ powinien odgrywać aktywną rolę i współpracować z wnioskodawcą w celu oceny istotnych elementów wniosku. W tym zakresie właściwy urzędnik prowadzący sprawę powinien:

- mieć dostęp do wszystkich elementów poprzedniej procedury;
- posiadać wiedzę na temat odpowiednich ram prawnych, zmian w polityce lub nowego orzecznictwa;
- uwzględnić odpowiednie i aktualne informacje o kraju pochodzenia lub inne istotne informacje;
- uwzględnić informacje przekazane przez wnioskodawcę, zarówno podczas ewentualnego przesłuchania, jak i w formie pisemnej (specjalnie na potrzeby tej procedury lub innego pisemnego oświadczenia);
- uwzględnić wszelkie szczególne potrzeby i indywidualne okoliczności, w jakich znajduje się wnioskodawca, w zależności od przepisów prawa krajowego.

W ten sposób urzędnik prowadzący sprawę może ocenić, czy konieczne jest przesłuchanie, czy też wystarczą pisemne oświadczenia.

Celem wstępnego rozpatrzenia w ramach procedury badania dopuszczalności jest ustalenie, czy istnieją nowe elementy i czy rzeczywiście znacząco zwiększają one prawdopodobieństwo zakwalifikowania wnioskodawcy jako beneficjenta ochrony międzynarodowej na podstawie dyrektywy w sprawie kwalifikowania. Sposób dokonywania takiego rozpatrzenia został szczegółowo opisany w następnym rozdziale.

Jeśli w wyniku wstępnego rozpatrzenia okaże się, że nie istnieją nowe elementy, decyzję o niedopuszczalności podejmuje się zgodnie z dyrektywą w sprawie procedur azylowych ⁽⁵¹⁾.

Jeśli w trakcie rozpatrywania wniosku stwierdzono, że pojawiły się lub zostały przedstawione przez wnioskodawcę nowe elementy, które znacząco zwiększają prawdopodobieństwo zakwalifikowania go jako beneficjenta ochrony międzynarodowej na podstawie dyrektywy w sprawie kwalifikowania, wniosek uznaje się za dopuszczalny i jest on dalej rozpatrywany co do istoty, zgodnie z rozdziałem II dyrektywy w sprawie procedur azylowych. Jeśli w trakcie wstępnego rozpatrzenia wniosku przeprowadzono przesłuchanie zgodne ze standardami przesłuchania, a w szczególności jeśli zostało ono przeprowadzone przez personel organu rozstrzygającego (art. 14 dyrektywy w sprawie procedur azylowych), decyzja co do istoty może zostać podjęta bez dodatkowego przesłuchania, pod warunkiem że podczas pierwotnego przesłuchania zebrano wystarczające informacje.

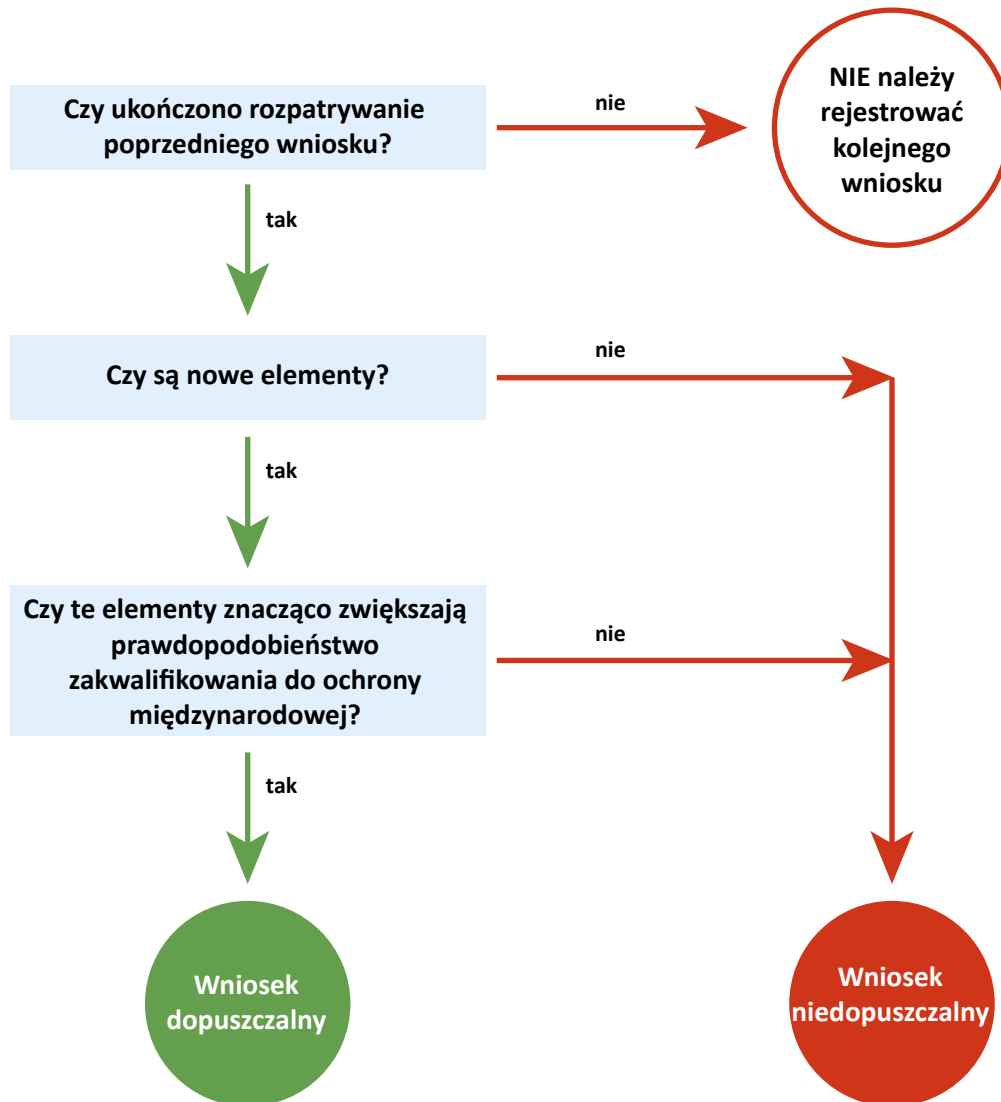
Państwa członkowskie mogą także określić w swoim prawie krajowym inne powody, dla których kolejny wniosek powinien być dalej rozpatrywany. Na przykład w Belgii, jeśli poprzedni wniosek został w sposób dorozumiany wycofany i żaden inny wcześniejszy wniosek nie został oceniony pod względem merytorycznym, kolejny wniosek jest automatycznie dopuszczalny.

W przypadku podjęcia decyzji, że kolejny wniosek jest niedopuszczalny i nie powinien być dalej rozpatrywany, wnioskodawca musi zostać poinformowany o przyczynach takiej decyzji oraz o możliwościach złożenia

---

⁽⁵¹⁾ Art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie ⁽⁵²⁾, w tym o nazwie i adresie organu odwoławczego oraz dokładnym terminie, w jakim może złożyć odwołanie zgodnie z prawem krajowym. Właściwy organ może również określić, czy po złożeniu odwołania od decyzji o niedopuszczalności wnioskodawca ma prawo pozostać na terytorium danego państwa (z uwzględnieniem zobowiązań państwa członkowskiego w odniesieniu do zasady *non-refoulement*).

⁽⁵²⁾ Art. 42 ust. 3 i art. 46 ust. 1 lit. a) ppkt (ii) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

1.4. Prawo do pozostania na terytorium w przypadku kolejnych wniosków

Prawo do pozostania na terytorium w trakcie procedury azylowej jest ogólną zasadą przewidzianą w dyrektywie w sprawie procedur azylowych⁽⁵³⁾. Dlatego wyjątki w niej wymienione⁽⁵⁴⁾ są wyczerpujące i powinny być interpretowane w sposób zawężający. Państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od prawa do pozostania na terytorium państwa w jednej konkretnej sytuacji podczas procedury azylowej w pierwszej instancji (zob. [punkt 1.4.1](#)) i w dwóch konkretnych przypadkach po podjęciu decyzji przez organ rozstrzygający (zob. [punkt 1.4.2](#)). Należy podkreślić, że dyrektywa w sprawie procedur azylowych dopuszcza wyjątki od prawa do pozostania na terytorium państwa tylko wtedy, gdy organ rozstrzygający upewnił się, że decyzja o wydaleniu nie doprowadzi bezpośrednio lub pośrednio do odesłania z naruszeniem międzynarodowych i unijnych zobowiązań tego państwa członkowskiego⁽⁵⁵⁾. Nakłada to na organy krajowe wyraźny obowiązek upewnienia się, że wydalenie wnioskodawcy nie narazi go na ryzyko sprzeczne z zasadą *non-refoulement*.

W kolejnych punktach przedstawiono dopuszczalne wyjątki od prawa do pozostania na terytorium państwa.

1.4.1. Wyjątek od prawa do pozostania na terytorium państwa w trakcie procedury azylowej w pierwszej instancji

Wnioskodawcy muszą mieć możliwość pozostania w państwie członkowskim do czasu podjęcia przez organ rozstrzygający decyzji zgodnie z procedurami obowiązującymi w pierwszej instancji⁽⁵⁶⁾. Procedura ubiegania się o ochronę międzynarodową ma z mocy prawa charakter „zawieszający” (tzn. zawieszają wszelkie procedury przymusowego wydalenia).

Podczas procedury w pierwszej instancji od tej podstawowej zasady istnieje tylko jeden wyjątek: gdy pierwszy kolejny wniosek został odrzucony na podstawie ostatecznej decyzji jako niedopuszczalny lub jako bezzasadny. W takim przypadku państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od prawa do pozostania na terytorium państwa w odniesieniu do wszelkich kolejnych wniosków składanych przez wnioskodawcę od procedury pierwszej instancji do odwołania⁽⁵⁷⁾. Wyjątek ten zakłada, że wielokrotne składanie kolejnych wniosków może stanowić nadużycie, ponieważ rozpatrzono już dokładnie pierwszy wniosek i pierwszy kolejny wniosek. Wyjątek ten ma zastosowanie niezależnie od tego, czy następny kolejny wniosek został złożony w kontekście nieuchronnego wydalenia. Organy mogą jednak podjąć decyzję nakazującą powrót dopiero wtedy, gdy organ rozstrzygający uzna, że nie istnieje ryzyko bezpośredniego lub pośredniego odesłania. Innymi słowy, przed zastosowaniem wyjątku od prawa do pozostania na terytorium państwa zawsze należy skonsultować się z organem rozstrzygającym, aby upewnić się, że nie istnieje ryzyko odesłania.

Nawet jeśli wnioskodawcom tym nie przysługuje prawo do pozostania na terytorium państwa, proces udzielania informacji, rejestracji, składania i rozpatrywania wniosków powinien być kontynuowany w ramach czasowych przewidzianych dla tych celów, tak długo jak wnioskodawca przebywa na terytorium państwa.

⁽⁵³⁾ Art. 9 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁵⁴⁾ Art. 41 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁵⁵⁾ Zob. art. 9 ust. 3 i art. 41 ust. 1 akapit ostatni dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁵⁶⁾ Zgodnie z art. 9 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁵⁷⁾ Art. 41 ust. 1 lit. b) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

W takiej sytuacji państwa członkowskie mogą odstąpić od terminów mających zwykle zastosowanie do procedur prowadzonych w trybie przyspieszonym⁽⁵⁸⁾ i procedur badania dopuszczalności⁽⁵⁹⁾⁽⁶⁰⁾.

Jeśli prawo krajowe wymaga wydania decyzji stwierdzającej, że wnioskodawca nie ma prawa do pobytu, może ona zostać wydana już w momencie rejestracji lub składania dodatkowego kolejnego wniosku, pod warunkiem że zasięgnięto opinii organu rozstrzygającego, który uzna, że powrót nie prowadzi do bezpośredniego lub pośredniego odesłania.

1.4.2. Wyjątki od prawa do pozostania na terytorium państwa w trakcie procedury odwoławczej

a) W trakcie odwołania od decyzji o niedopuszczalności

W przypadku pierwszego kolejnego wniosku, który nie jest dalej rozpatrywany, ponieważ został uznany za niedopuszczalny na podstawie dyrektywy w sprawie procedur azylowych⁽⁶¹⁾, wnioskodawca ma prawo odwołać się od tej decyzji. W zależności od prawa krajowego wnioskodawcy może przysługiwać prawo do pozostania na terytorium w trakcie procedury odwoławczej lub przynajmniej do czasu, gdy sąd zdecyduje o jego prawie do pozostania⁽⁶²⁾. W tym drugim przypadku organ odwoławczy ma prawo orzec, czy wnioskodawca może pozostać na terytorium państwa członkowskiego w trakcie procedury odwoławczej, na wniosek wnioskodawcy lub działając z urzędu⁽⁶³⁾. Podejmując decyzję w sprawie prawa do pozostania, państwo członkowskie ma obowiązek przestrzegać zasady *non-refoulement*.

b) Kolejny wniosek został złożony jedynie w celu uniemożliwienia wydalenia i uznano go za niedopuszczalny

Wnioskodawca może złożyć kolejny wniosek tylko po to, by utrudnić lub udaremnić proces wydalenia. Państwa członkowskie mogą wyłączyć prawo do pozostania na terytorium państwa, gdy tylko taki kolejny wniosek zostanie uznany przez organ rozstrzygający za niedopuszczalny⁽⁶⁴⁾. Warunek wskazany w lit. a) powyżej,

⁽⁵⁸⁾ Art. 41 ust. 2 lit. a) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁵⁹⁾ Art. 41 ust. 2 lit. b) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁶⁰⁾ Zob. wyrok TSUE z dnia 9 września 2020 r., [JP przeciwko Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides](#), C-651/19, ECLI:EU:C:2020:681, pkt 54–67. Podsumowanie jest dostępne w [bazie orzecznictwa EASO](#). TSUE podkreślił w tym kontekście wyjątkowość procedury „składania kolejnego wniosku”, której krótkie terminy mogą być uzasadnione m.in. ze względu na cel dyrektywy w sprawie procedur azylowych, zasadę pewności prawa i sprawny przebieg procedury rozpatrywania wniosku, biorąc pod uwagę, że wnioskodawca korzysta ze szczególnych uprawnień proceduralnych oraz że procedura odwoławcza jest ściśle związana z zasadniczą treścią kolejnego wniosku. TSUE uznał zatem, że przewidziany w prawie belgijskim dziesięciodniowy termin na wniesienie odwołania od decyzji o niedopuszczalności kolejnego wniosku nie wydaje się w praktyce niewystarczający, aby umożliwić wniesienie skutecznego środka odwoławczego. TSUE uważa ponadto, że zadaniem jurysdykcji krajowej jest ustalenie, czy termin ten jest również zgodny z zasadą równowagi.

Zob. również postanowienie TSUE z dnia 11 lutego 2021 r., [T.H.C. przeciwko Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides](#), C-755/19, ECLI:EU:C:2021:108. TSUE uznał, że przewidziany w prawie francuskim termin 5 dni, w tym dni ustawowo wolne od pracy, na wniesienie odwołania od decyzji o niedopuszczalności kolejnego wniosku nie wydaje się w praktyce niewystarczający, aby umożliwić wniesienie skutecznego środka odwoławczego w przypadku zatrzymania wnioskodawcy. Także w tym przypadku TSUE uważa, że zadaniem jurysdykcji krajowej jest ustalenie, czy termin ten jest również zgodny z zasadą równowagi i gwarancjami proceduralnymi przyznanymi przez prawo Unii.

⁽⁶¹⁾ Art. 33 ust. 2 i art. 40 ust. 5 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁶²⁾ Art. 46 ust. 8 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁶³⁾ Art. 46 ust. 6 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁶⁴⁾ Art. 41 ust. 1 lit. a) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

mówiący o tym, że organ odwoławczy jest uprawniony do orzekania, czy wnioskodawca może pozostać na terytorium w trakcie procedury odwoławczej, nie musi być w tej sytuacji stosowany. Dyrektywa w sprawie procedur azylowych nakłada jednak rygorystyczne warunki, które muszą być spełnione łącznie.

- 1) Obecny kolejny wniosek nie jest dalej rozpatrywany i został uznany za **niedopuszczalny**.

To oznacza, że podczas wstępnego rozpatrzenia przez organ rozstrzygający wnioskodawca ma prawo do pozostania na terytorium.

- 2) **Zamiarem** wnioskodawcy było złożenie wniosku **jedynie w celu opóźnienia lub udaremnienia** nieuchronnego wydalenia.

Warunek ten zakłada, że zamiar wnioskodawcy można rozpoznać i że ma on na celu wyłącznie opóźnienie lub udaremnienie nieuchronnego wydalenia.

Warunek ten wymaga interpretacji przez władze krajowe. Państwa członkowskie mogą uwzględnić dodatkowe wytyczne w prawodawstwie krajowym lub praktyce.

- 3) Organ rozstrzygający uznał, że decyzja o wydaleniu nie naruszałaby **zasady non-refoulement**.

Warunek ten oznacza, że organ, który decyduje o prawie wnioskodawcy do pozostania na terytorium, otrzymał od organu rozstrzygającego informacje wskazujące, że nie istnieje ryzyko naruszenia zasady *non-refoulement* w przypadku przeprowadzenia przymusowego wydalenia.

W tym przypadku, podobnie jak opisano w [punkcie 1.4.1](#), państwa członkowskie mogą odstąpić od terminów mających zwykle zastosowanie do procedur prowadzonych w trybie przyspieszonym i procedur badania dopuszczalności. W celu przyspieszenia postępowania można zastosować krótsze terminy wstępnego rozpatrzenia i wydawania decyzji w pierwszej instancji ⁽⁶⁵⁾.

Dyrektywa w sprawie procedur azylowych pozwala także państwom członkowskim na natychmiastowe odesłanie wnioskodawcy przed ukończeniem procedury odwoławczej lub sądowej, która ma rozstrzygnąć, czy wnioskodawca może pozostać na terytorium danego państwa ⁽⁶⁶⁾. Ten wyjątek od prawa do pozostania obejmuje także okres do upływu terminu odwołania.

⁽⁶⁵⁾ Art. 41 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁶⁶⁾ Zob. art. 41 ust. 2 lit. c) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

2. Wstępne rozpatrzenie wniosku

Podczas wstępnego rozpatrzenia wniosku urzędnik prowadzący sprawę musi ocenić, czy elementy przedstawione przez wnioskodawcę w kolejnym wniosku są nowe i czy znacząco zwiększają prawdopodobieństwo zakwalifikowania wnioskodawcy jako beneficjenta ochrony międzynarodowej ⁽⁶⁷⁾.

W niniejszym rozdziale skoncentrowano się w szczególności na analizie dwóch głównych kwestii:

- czym są „nowe elementy” i w jakich sytuacjach mogą się pojawić;
- co oznacza wyrażenie „znacząco zwiększają prawdopodobieństwo”.

Na początku rozdziału jest część wprowadzająca, w której wyjaśniono pojęcia „element” i „ustalenie”.

2.1. Czym są „nowe elementy i ustalenia”?

2.1.1. Elementy i ustalenia

Jak opisano w art. 4 dyrektywy w sprawie kwalifikowania, **elementy** związane z badaniem, czy wnioskodawca kwalifikuje się jako beneficjent ochrony międzynarodowej, pochodzą z wielu źródeł informacji. Obejmują one oświadczenia wnioskodawcy, całą stosowną dokumentację będącą w jego posiadaniu oraz inne dostępne dowody w zakresie informacji o wieku wnioskodawcy, jego środowisku (w tym odpowiednich krewnych), tożsamości, obywatelstwa (obywatelstw), państwa (państw) i miejsca (miejsc) poprzedniego pobytu, wcześniejszych wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, tras podróży, dokumentów podróży oraz powodów występowania o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Ustalenia to informacje, które zostały rozpoznane/wyłonione z wielu źródeł informacji – w podobny sposób jak elementy – na przykład przez urzędnika prowadzącego sprawę lub przez urzędnika prowadzącego sprawę we współpracy z wnioskodawcą podczas rozpatrywania konkretnej sytuacji, czy to sytuacji osobistej wnioskodawcy czy sytuacji w kraju pochodzenia.

Elementy i ustalenia stanowią **fakty i okoliczności**, które mogą zostać przedstawione przez wnioskodawcę lub rozpoznane przez urzędnika prowadzącego sprawę w toku rozpatrywania kolejnego wniosku. W zależności od konkretnego przypadku dokonanie wyraźnego rozróżnienia między elementami a ustaleniami może być trudne. Próba dokonania takiego rozróżnienia nie ma jednak większego znaczenia. Najważniejsze jest, aby urzędnik prowadzący sprawę uwzględnił wszystkie nowe elementy i ustalenia dotyczące tego, czy wnioskodawca kwalifikuje się jako beneficjent ochrony międzynarodowej ⁽⁶⁸⁾. Jak już wspomniano, na potrzeby niniejszego poradnika termin „elementy” odnosi się do pełnego wyrażenia „elementy lub ustalenia”, które występuje w art. 40 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych. Art. 40 ust. 3 dyrektywy w sprawie procedur azylowych stanowi, że takie „elementy” muszą znacząco zwiększać prawdopodobieństwo zakwalifikowania wnioskodawcy do objęcia ochroną międzynarodową, co oznacza, że muszą dotyczyć istotnych faktów.

⁽⁶⁷⁾ Art. 40 ust. 3 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁶⁸⁾ Więcej informacji na ten temat można znaleźć w art. 4 dyrektywy w sprawie kwalifikowania.

Powiązane narzędzie EASO

Więcej informacji na temat związku między dowodami a istotnymi faktami można znaleźć w [Poradniku praktycznym EASO: Ocena materiału dowodowego](#), marzec 2015 r. (przewidywana aktualizacja w 2022 r.).

2.1.2. Kiedy elementy można uznać za nowe?

W jakich okolicznościach możemy stwierdzić, że elementy i ustalenia są „nowe”?

Nowymi elementami mogą być:

- **nowe fakty po wydaniu ostatecznej decyzji;**
- elementy, które **istniały wcześniej**, ale **nie zostały przedstawione** przez wnioskodawcę w ramach poprzedniej procedury **ani uwzględnione** przez organ rozstrzygający.

Nowe fakty po wydaniu ostatecznej decyzji

Dotyczy to sytuacji powstałych po przybyciu do państwa członkowskiego (*sur place*). W kraju pochodzenia mogą pojawić się nowe fakty lub wnioskodawca mógł podjąć nową działalność w kraju azylu po podjęciu ostatecznej decyzji w sprawie poprzedniego wniosku. Zmiany te mogą nastąpić w kraju pochodzenia lub w sytuacji osobistej wnioskodawcy w dowolnym momencie, niezależnie od długości pobytu wnioskodawcy (regularnego lub nieregularnego) za granicą. Ze względu na długość pobytu poza krajem pochodzenia niektórych wnioskodawców, którym odmówiono ochrony międzynarodowej po rozpatrzeniu poprzedniego wniosku, sytuacje powstałe po przybyciu do państwa członkowskiego mogą regularnie pojawiać się w kolejnych wnioskach. Rozwój sytuacji lub wydarzenia w ich życiu lub w kraju pochodzenia mogą powodować uzasadnioną obawę przed prześladowaniem lub rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy po powrocie ⁽⁶⁹⁾.

Elementy, które istniały wcześniej, ale nie zostały przedstawione przez wnioskodawcę w ramach poprzedniej procedury ani uwzględnione przez organ rozstrzygający.

W tym przypadku rozpatruje się wszystkie elementy, które istniały wcześniej, w trakcie poprzedniej procedury, ale nie zostały przedstawione organowi rozstrzygającemu. Elementy te są nowe, ponieważ nie zostały zbadane w trakcie poprzedniej procedury, a ostateczna decyzja dotycząca poprzedniego wniosku ich nie uwzględniała ⁽⁷⁰⁾.

Jednak art. 40 ust. 4 dyrektywy w sprawie procedur azylowych daje państwom członkowskim możliwość postanowienia, że wniosek będzie dalej rozpatrywany jedynie wtedy, gdy dany wnioskodawca nie ze swej winy nie był w stanie powołać się na okoliczności, o których mowa w art. 40 ust. 2 i 3 w trakcie uprzedniej procedury,

---

⁽⁶⁹⁾ „Bez uszczerbku dla postanowień konwencji genewskiej państwa członkowskie mogą mimo to postanowić, że wnioskodawcy, który złożył kolejny wniosek, nie nadaje się statusu uchodźcy, jeśli ryzyko prześladowania wynika z okoliczności wywołanych celowo przez samego wnioskodawcę po opuszczeniu kraju pochodzenia” (art. 5 ust. 3 dyrektywy w sprawie kwalifikowania). Możliwość wprowadzenia takiego wyjątku ma na celu uniknięcie nadużywania systemu ochrony międzynarodowej. Należy jednak zauważyć, że ocena zasadności obawy wnioskodawcy ma zawsze charakter perspektywiczny, i że w każdym przypadku należy przestrzegać zasady *non-refoulement*.

Kwestia konieczności zapewnienia ochrony po przybyciu do państwa członkowskiego została omówiona w [Poradniku praktycznym EASO: Kwalifikowanie do objęcia ochroną międzynarodową](#), kwiecień 2018 r., s. 34.

⁽⁷⁰⁾ Zob. wyrok TSUE z dnia 9 września 2021 r., [XY przeciwko Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl](#), C-18/20, EU:C:2021:7101, pkt 31–44.

w szczególności wykonując prawo do skutecznego środka zaskarżenia zgodnie z art. 46. Jednocześnie w przepisie tym uznano, że mogą istnieć obiektywne lub subiektywne sytuacje, w których wnioskodawca nie jest w stanie przedstawić niektórych elementów swojej sprawy. Sytuacje takie mogą wynikać z sytuacji opisanych poniżej.

- Okoliczności osobiste, które utrudniają zebranie i przedstawienie dokumentów dowodowych. Okoliczności takie mogą być związane na przykład z niezdolnością wnioskodawcy do wykonania tych czynności lub stanem ucieczki, w jakim znajdują się osoby ubiegające się o azyl, a także z problemami ze zdrowiem psychicznym, wiekiem lub poczuciem rozpacz i bezradności. Ponadto potencjalna niezdolność do wskazania i wyjaśnienia praktyk prześladowczych, brak świadomości własnej podatności na zagrożenia oraz normalizacja traumatycznych doświadczeń z przeszłości mogą prowadzić do sytuacji, w których istotne elementy zostaną pominięte. Wnioskodawca musi wykazać niezdolność, a organ rozstrzygający dokonuje jej indywidualnej oceny przed wydaniem odmownej decyzji w sprawie wstępnego rozpatrzenia wniosku.
- Dostęp wnioskodawców do dokumentacji mogą ograniczać także trudności praktyczne: brak sieci społecznościowych w kraju przyjmującym lub w kraju pochodzenia, brak praktyk rejestracyjnych i systemów archiwizacji w niektórych krajach oraz ryzyko związane z kontaktami z urzędami mogą utrudniać gromadzenie dowodów w postaci dokumentów.
- Istotne wydarzenie miało miejsce w czasie trwania poprzedniej procedury, ale wnioskodawca dowiedział się o nim po zakończeniu postępowania. Na przykład, wnioskodawca twierdzi, że jest prześladowany przez państwo z powodu swojej działalności politycznej. Władze odwiedziły jego rodzinę w kraju, przeszukując dom i zadając pytania dotyczące wnioskodawcy. Chociaż incydent ten miał miejsce przed przesłuchaniem wnioskodawcy przy okazji składania pierwszego wniosku, wnioskodawca dowiedział się o nim kilka dni przed złożeniem kolejnego wniosku. To samo może dotyczyć dokumentów lub innych dowodów rzeczowych, jeśli o ich istnieniu dowiedziano się po zakończeniu poprzedniego postępowania.
- Kwestie związane z seksualnością i płcią: (wiarygodna) niezdolność do poruszenia bardzo intymnych tematów przy okazji poprzedniego wniosku (gwałt, homoseksualizm) lub (wiarygodny) brak wiedzy o możliwości uzyskania ochrony międzynarodowej (przemoc domowa, ryzyko związane z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych itp.) Osoby, których wnioski dotyczą orientacji seksualnej i tożsamości płciowej nieakceptowanej w kraju pochodzenia, często muszą ukrywać swoją prawdziwą tożsamość, uczucia i opinie, aby uniknąć wstydu, wykluczenia, stygmatyzacji, a bardzo często także ryzyka przemocy. Napiętnowanie i poczucie wstydu może dodatkowo powstrzymać wnioskodawcę od ujawniania informacji w kontekście procedury azylowej. Istnieje wiele przypadków, w których wnioskodawca ujawnia, że jest lesbijką, gejem, osobą biseksualną, transseksualną lub interseksualną dopiero w kolejnym wniosku. Te kwestie są istotne także dla wnioskodawców, którzy zgłaszają prześladowanie ze względu na płeć na późniejszym etapie składania wniosku. Ze względu na to, że wstyd i trauma mogą utrudniać wyjawienie takich krzywd, ujawnienie ich dopiero po pewnym czasie nie powinno być przyczyną odrzucenia wniosku, jeśli spełnione są wymogi art. 40 ust. 4 dyrektywy w sprawie procedur azylowych ⁽⁷¹⁾.

⁽⁷¹⁾ Trybunał Sprawiedliwości UE wyjaśnił, że „[...] ze względu na delikatny charakter pytań dotyczących sfery osobistej danej osoby, a w szczególności jej orientacji seksualnej, nie można wyprowadzać wniosku o braku jej wiarygodności wyłącznie na tej podstawie, że z powodu niechęci do ujawniania intymnych aspektów życia osoba ta nie zadeklarowała od początku swojej homoseksualności”, wyrok TSUE z dnia 2 grudnia 2014 r., [A i in. przeciwko Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie](#), C-148/13, ECLI:EU:C:2014:2406, pkt 69. Podsumowanie jest dostępne w [bazie orzecznictwa EASO](#).

2.2. Trzy scenariusze, w których mogą zostać przedstawione nowe elementy

Nowe elementy mogą wynikać z faktów, które istniały już przy pierwszym rozpatrywaniu wniosku (ale o których wnioskodawca nie wiedział) lub odnosić się do nowych faktów, które pojawiły się od tego czasu. Przedstawienie nowych elementów możliwe jest w następujących trzech przypadkach:

- w ramach wcześniej przedstawionego i ocenionego istotnego faktu;
- w ramach nowego istotnego faktu;
- w ramach całości nowego zgłoszenia.

W przypadku każdego z tych scenariuszy ważne jest zbadanie przywołanego ryzyka prześladowania lub doznania poważnej krzywdy. Jednak te scenariusze znacznie się od siebie różnią.

W pierwszym przypadku ocena ryzyka prześladowania lub doznania poważnej krzywdy przez wnioskodawcę została przeprowadzona przy okazji wcześniejszego badania istotnych faktów przez organ. Na tym etapie należy więc sprawdzić, czy **nowy element** może mieć wpływ na tę ocenę.

W drugim przypadku ocena ryzyka prześladowania lub doznania poważnej krzywdy przez wnioskodawcę została przeprowadzona przy okazji wcześniejszego badania przez organ istotnych faktów w ramach tego samego zgłoszenia. Na tym etapie należy więc sprawdzić, czy **nowy istotny fakt** może mieć wpływ na tę ocenę.

W trzecim przypadku ocena istotnych faktów w ramach nowego zgłoszenia przeprowadzana jest od początku.

2.2.1. Nowy element potwierdzający poprzedni istotny fakt

Podczas wstępnego rozpatrzenia kolejnego wniosku wnioskodawcy mogą przedstawić nowe elementy, które są związane z istotnymi faktami badanymi w ramach poprzedniego wniosku. Przy okazji rozpatrywania poprzedniego wniosku te istotne fakty mogły zostać odrzucone lub zaakceptowane (jednak w tym drugim przypadku nie stanowiły podstawy do oceny ryzyka lub oceny prawnej). W takim przypadku kolejny wniosek jest rozszerzeniem poprzedniego. Oznacza to również, że w poprzednim wniosku istnieje już wyraźny punkt odniesienia do oceny tego nowego elementu. Istotnym faktem jest na przykład nawrócenie religijne wnioskodawcy. Ten istotny fakt został przedstawiony, oceniony i odrzucony podczas pierwszego rozpatrywania wniosku. Wnioskodawca przedstawia teraz nowy element, tj. zaświadczenie z kościoła, w którym został ochrzczony. Jest to nowy element związany z istotnym faktem, który został już ustalony i oceniony.

Jeśli poprzednia ocena skutkowałą odrzuceniem istotnego faktu, nowy element często będzie miał na celu zmianę oceny wiarygodności tego istotnego faktu. Potwierdzenie istniejącego wcześniej istotnego faktu nie ogranicza się jednak do zmiany oceny wiarygodności, ale może również dodatkowo umotywować lub zmienić ocenę ryzyka związanego z istotnymi faktami oraz ocenę prawną.

2.2.2. Nowy istotny fakt

Drugi scenariusz dotyczy sytuacji, w której nowe elementy są związane z nowym istotnym faktem w ramach tego samego zgłoszenia. Zatem przedstawiając element(y), wnioskodawca prezentuje jednocześnie nowy istotny fakt, który nie został przedstawiony i oceniony podczas pierwszego rozpatrywania zgłoszenia.

Jest to przykład nowego istotnego faktu związanego z uczestnictwem w życiu politycznym wnioskodawcy. Wnioskodawca stwierdza w swoim kolejnym wniosku, że od czasu opuszczenia kraju był zaangażowany w działalność diaspory w kraju przyjmującym i uczestniczył w kilku demonstracjach przed ambasadą tego kraju.

Wnioskodawca twierdzi również, że władze o tym wiedzą. Działalność ta ma związek z jego wcześniejszą aktywnością polityczną w kraju pochodzenia, która została uwzględniona w pierwszym wniosku. Kolejny wniosek jest rozszerzeniem lub kontynuacją poprzedniego zgłoszenia o wspomnianej wcześniej aktywności politycznej. Pojawiają się jednak nowe istotne fakty: zaangażowanie wnioskodawcy w działalność diaspy, jego udział w demonstracjach w kraju przyjmującym oraz zauważenie go przez organy kraju pochodzenia.

2.2.3. Nowe zgłoszenie

W tym scenariuszu wnioskodawca przedstawia zupełnie nowe zgłoszenie, na przykład dotyczące jego orientacji seksualnej. Załóżmy, że wnioskodawca ubiegał się wcześniej o ochronę międzynarodową ze względu na swoją działalność polityczną w kraju pochodzenia, a obecnie twierdzi, że może mieć problemy z powodu swojej orientacji seksualnej. To zgłoszenie obejmuje kilka nowych istotnych faktów mających znaczenie dla sprawy: orientację seksualną wnioskodawcy; wszelkie istotne wydarzenia, takie jak sytuacja homoseksualistów w kraju pochodzenia wnioskodawcy; sytuację społeczno-ekonomiczną wnioskodawcy; kontekst rodzinny, w którym dorastał; wszelkie prześladowania, których mógł doświadczyć w przeszłości; lub inne wydarzenia związane z nowymi obawami, na które się powołuje.

Specyfiką tego scenariusza jest to, że nowe zgłoszenie nie jest kontynuacją ani rozszerzeniem poprzedniego. Elementy, na które powołuje się wnioskodawca, są zupełnie inne, co oznacza, że organ rozstrzygający zaczyna rozpatrywać wniosek od zera.

W takiej sytuacji nie ma żadnego punktu odniesienia z poprzedniej oceny, z którym można by powiązać nowe zgłoszenie / istotne fakty. W związku z tym ocenę należy przeprowadzić na podstawie nowego zgłoszenia. O tym, czy jest to nowy element, decyduje urzędnik prowadzący sprawę.

Podczas przedstawiania przez wnioskodawcę nowych elementów i rozpatrywania kolejnego wniosku organ odpowiedzialny za badanie dopuszczalności wniosku może natrafić na nowe elementy, np. nowe sprawozdanie dotyczące informacji o kraju pochodzenia.

Opisane powyżej scenariusze sytuują elementy w kontekście, który odzwierciedla, czy lub w jaki sposób są one powiązane z poprzednimi zgłoszeniami wnioskodawcy. Pozwala to stwierdzić, czy elementy są nowe. Na tym etapie to organ rozstrzygający decyduje, czy przedstawione lub zaistniałe elementy są nowe.

2.3. Co oznacza wyrażenie „znacząco zwiększa prawdopodobieństwo”?

Gdy urzędnik prowadzący sprawę stwierdzi, że elementy przedstawione przez wnioskodawcę w kolejnym wniosku są nowe, musi zdecydować, czy elementy, które pojawiły się lub zostały przedstawione przez wnioskodawcę, znacząco zwiększają prawdopodobieństwo zakwalifikowania go jako beneficjenta ochrony międzynarodowej.

2.3.1. Poziom zwiększenie prawdopodobieństwa

„Znacząco” oznacza „w sposób wyraźnie widoczny lub o dużą ilość” ⁽⁷²⁾ lub „w sposób, który jest na tyle rozległy lub ważny, że ma na coś wpływ lub jest zauważany” ⁽⁷³⁾. Potoczne znaczenie słowa „znacząco” określa wyraźny wzrost prawdopodobieństwa.

Jeśli odniesiemy to do stopnia prawdopodobieństwa zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową, to znaczący wzrost prawdopodobieństwa znajdzie się pomiędzy nieznacznym wzrostem prawdopodobieństwa a sytuacją, w której nowy element, przedstawiony lub zaistniały, najprawdopodobniej doprowadziłby do udzielenia ochrony międzynarodowej.

Wykres 1. Stopień prawdopodobieństwa zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową

- Z pewnością zostanie objęty ochroną międzynarodową
- Najprawdopodobniej zostanie objęty ochroną międzynarodową
- **Znaczące zwiększenie prawdopodobieństwa**
- Nieznaczące zwiększenie prawdopodobieństwa
- Brak wzrostu prawdopodobieństwa

Wstępny charakter rozpatrywania wniosku

Rozróżnienie między poziomem „znaczącego wzrostu prawdopodobieństwa” a poziomami przyznania ochrony międzynarodowej „najprawdopodobniej” lub „z pewnością” wynika ze wstępnego charakteru samego rozpatrywania wniosku.

Wstępne rozpatrzenie, jak sugeruje samo sformułowanie, odbywa się „przed” rozpatrzeniem co do istoty, mającym na celu sprawdzenie, czy to drugie rozpatrzenie jest konieczne. Dlatego też wstępne rozpatrzenie nie jest samo w sobie rozpatrzeniem co do istoty. Urzędnicy prowadzący sprawę nie muszą ustalać, czy nowy element rzeczywiście spowoduje przyznanie statusu uchodźcy lub udzielenie ochrony uzupełniającej. Muszą jedynie ocenić, czy istnieje znaczący wzrost prawdopodobieństwa, że tak się stanie. Wymogi są zatem mniejsze niż w przypadku standardowego procesu rozpatrywania. Wystarczy, że dany element jest nowy i może potencjalnie wpłynąć na zmianę wniosków z poprzedniego rozpatrzenia. Jednak po wstępnym rozpatrzeniu nie zawsze musi być konieczne przeprowadzenie dodatkowego przesłuchania w celu podjęcia decyzji co do istoty.

2.3.2. Kryteria ustalania znaczącego zwiększenia prawdopodobieństwa zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową

Nowy element może „znacząco zwiększyć prawdopodobieństwo” tylko wtedy, gdy dotyczy głównego elementu oceny konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej.

W celu ustalenia, czy dany element znacząco zwiększa prawdopodobieństwo zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową, należy udzielić odpowiedzi twierdzącej na następujące pytania.

⁽⁷²⁾ <https://dictionary.cambridge.org>

⁽⁷³⁾ <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com>

1) Czy nowy element jest **istotny**? Czy potwierdza on istotny fakt?

Istotne fakty to fakty bezpośrednio związane z definicją uchodźcy (art. 2 lit. d) dyrektywy w sprawie kwalifikowania) lub osoby kwalifikującej się do otrzymania ochrony uzupełniającej (art. 2 lit. f) dyrektywy w sprawie kwalifikowania), które dotyczą sedna wniosku. Zwykle zbędne jest skupianie się na mniej istotnych lub nieistotnych faktach, które nie mają wpływu na główne elementy zgłoszenia ⁽⁷⁴⁾. W trzech opisanych powyżej scenariuszach sytuacje, w których mogą zostać przedstawione nowe elementy, są rzeczywiście związane z istotnymi faktami: mają one związek z istniejącym istotnym faktem, same w sobie stanowią nowy istotny fakt lub stanowią całkowicie nowe zgłoszenie.

2) Czy nowy element jest **ważny**? Czy może on mieć **decydujące znaczenie** dla przyznania statusu ochrony międzynarodowej?

Element ten powinien być nie tylko nowy i istotny, ale także mieć bezpośredni lub pośredni wpływ na ocenę ryzyka w przypadku powrotu do kraju pochodzenia.

3) Czy nowy element został uznany za **wiarygodny lub przekonujący** po pierwszym rozpatrzeniu?

Należy zbadać i ocenić moc dowodową nowego elementu. Nowe elementy, które wyraźnie wprowadzają w błąd, nie zwiększają znacząco prawdopodobieństwa konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej. Jednak ze względu na wstępny charakter rozpatrzenia, ocena ta nie powinna wykraczać poza informacje dostępne w danej chwili.

Przykład

W poprzednim wniosku Sabna twierdziła, że jest w konflikcie z rodziną, ponieważ przeszła na chrześcijaństwo. Jej nawrócenie i wynikające z niego problemy zostały uznane za niewiarygodne, ponieważ nie został spełniony żaden z warunków pozwalających na wyjaśnienie wątpliwości. Złożyła nowy wniosek i ograniczyła swoje oświadczenie do stwierdzenia, że w międzyczasie matka groziła jej w liście śmiercią. Nie przedłożyła samego listu.

Przedstawiono nowy element, jednak ze względu na bardzo niską ogólną wiarygodność Sabny podczas jej poprzedniego wniosku, samo oświadczenie nie wystarczyłoby do potencjalnej zmiany pierwotnej oceny. Dlatego też jej nowe oświadczenie nie zwiększa znacząco prawdopodobieństwa zakwalifikowania jej do objęcia ochroną międzynarodową.

W tym samym przykładzie założymy, że oprócz własnego oświadczenia Sabna przedkłada również list z pogrózkami od swojej matki. List nie jest jednak podpisany, a wnioskodawca nie jest w stanie dostarczyć koperty, w której list został wysłany. Sytuacja ta nie zwiększy znacząco prawdopodobieństwa konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej. W rzeczywistości już na etapie wstępnego rozpatrzenia sprawy jest jasne, że przedłożony dokument nie może potencjalnie zmienić pierwotnej oceny, ponieważ prywatny list niewiadomego pochodzenia nie jest dokumentem, który mógłby rzucić inne światło na ustalenia dotyczące wiarygodności zawarte w poprzedniej decyzji.

⁽⁷⁴⁾ Więcej informacji na temat ustalania istotnych faktów można znaleźć w pkt 1.1 [Poradnika praktycznego EASO: Ocena materiału dowodowego](#), marzec 2015 r.

2.3.3. Znaczący wzrost prawdopodobieństwa w stosunku do poprzedniej decyzji

Nowe elementy kolejnego wniosku są z definicji przedstawiane w kontekście wcześniejszego wniosku, który w większości przypadków został już rozpatrzony co do istoty. Kolejne wnioski składane po wydaniu decyzji w pierwszej instancji, która jednak nie została podjęta co do istoty, zostaną omówione bardziej szczegółowo w następnym rozdziale. W tej części skupimy się na kolejnych wnioskach złożonych po wydaniu ostatecznej decyzji co do istoty. Punktem odniesienia dla oceny znaczącego zwiększenia prawdopodobieństwa będzie:

- decyzja organu rozstrzygającego co do istoty wniosku; lub
- wyrok sądu lub sądu odwoławczego, jeśli wniesiono odwołanie, a sąd (odwoławczy) podjął ostateczną decyzję co do istoty wniosku, która nie może być kwestionowana, chyba że zostaną przedstawione nowe merytoryczne elementy.

Poziom „zwiększonego prawdopodobieństwa” jest pojęciem względnym. Urzędnik prowadzący sprawę powinien potraktować poprzednią decyzję jako punkt wyjścia dla oceny i sprawdzić, czy pojawiły się nowe elementy, które mogą znacząco zwiększyć prawdopodobieństwo udzielenia ochrony międzynarodowej. Sytuacja taka może mieć miejsce, gdy nowe elementy są związane z istotnym faktem, który został już zbadany przy podejmowaniu poprzedniej decyzji, jednak teraz stawia ocenę w innym świetle. Dotyczy to również sytuacji, gdy nowy element stanowi sam w sobie nowy istotny fakt w kontekście (jednego z) poprzednich zgłoszeń lub stanowi całkowicie nowe zgłoszenie (zob. [punkt 2.2 „Trzy scenariusze, w których mogą zostać przedstawione nowe elementy”](#)).

Nowe elementy potwierdzające istotny fakt, który został już zaakceptowany

Wszelkie nowe informacje jedynie potwierdzające dodatkowo wiarygodność istotnego faktu, który został już zaakceptowany w poprzednim wniosku, nie są uznawane za zwiększające prawdopodobieństwo zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową, jeśli wszystkie inne ogólne i szczególne okoliczności pozostają bez zmian.

Nowe elementy, które mogą potencjalnie zmienić ocenę wiarygodności odrzuconego wcześniej istotnego faktu

Jeżeli istotny fakt, który poprzednio został odrzucony, zostanie tym razem uznany za wiarygodny, w większości przypadków prawdopodobieństwo konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej znacząco wzrośnie, chyba że od razu będzie oczywiste, że nowo uznany istotny fakt nie będzie miał wpływu na ocenę ryzyka lub, innymi słowy, nie spowoduje zwiększenia ryzyka ponoszonego przez wnioskodawcę w przypadku powrotu do kraju pochodzenia.

Na przykład, jeśli wnioskodawca przedstawił przekonującą dokumentację medyczną, która wskazuje na to, że był ofiarą tortur, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, lub jeśli przekonująca dokumentacja medyczna potwierdza bardzo poważne obrażenia/chorobę psychiczną i istnieją dowody na to, że wnioskodawca był poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu, decyzja o dopuszczalności wniosku może być konieczna, nawet jeśli faktom, na które powołuje się wnioskodawca, brakuje wiarygodności. Taka decyzja może w istocie pomóc ustalić przyczyny urazów / chorób psychicznych.

Nowe elementy, które stanowią nowy istotny fakt

Nowe elementy stanowiące nowy istotny fakt i akceptowalne jako takie w większości sytuacji znacząco zwiększają prawdopodobieństwo konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej. To wystarczy do uzasadnienia decyzji o dopuszczalności, chyba że od razu jest jasne, że nowy istotny fakt nie ma wpływu na pierwotną ocenę ryzyka.

Przykładowo: wnioskodawca w swoim pierwotnym wniosku powołał się na ogólną sytuację (naruszenia praw człowieka, ogólną sytuację w zakresie bezpieczeństwa, ogólną sytuację polityczną, etniczną, społeczną itp.), która sama w sobie nie jest wystarczającą podstawą do udzielenia ochrony międzynarodowej. Następnie wnioskodawca złożył kolejny wniosek, w którym przedstawia nowe elementy świadczące o tym, że sytuacja ta dotyczy lub będzie dotyczyć osobiście wnioskodawcy.

Nowe elementy stanowiące nowe zgłoszenie

Nowe elementy stanowiące nowe zgłoszenie, które nie jest wyraźnie bezzasadne, z zasady prowadzą do podjęcia decyzji o dopuszczalności, ponieważ nowe elementy nie zostały wcześniej poddane ocenie.

Może się tak zdarzyć, gdy poprzedni wniosek dotyczył sytuacji nieobjętej zakresem ochrony międzynarodowej (np. wizyta rodzinna, względy naukowe, sytuacja społeczno-ekonomiczna), a kolejny wniosek zawiera elementy wskazujące na obawę lub rzeczywiste ryzyko prześladowania lub doznania poważnej krzywdy po powrocie.

Nowe elementy mające wpływ na ocenę ryzyka

Nowe elementy mogą również rzucić nowe światło na pierwotną ocenę ryzyka (i ocenę prawną). Dotyczy to głównie sytuacji, gdy: wnioskodawca przedstawia nowe informacje o kraju pochodzenia; organ azylowy sam uzyskał nowe informacje o kraju pochodzenia; wnioskodawca jest w stanie wykazać, w oparciu o nowe elementy, że jego sytuacja osobista stała się bardziej niestabilna lub podatna na zagrożenia; lub wnioskodawca jest w stanie udowodnić, że początkowo jego sytuacja została błędnie oceniona. Poniższa lista przedstawia różne sytuacje, w których pierwotny wniosek został odrzucony na podstawie oceny ryzyka, oraz pokazuje, jak nowe elementy mogą wpłynąć na te sytuacje.

- Prawdopodobieństwo, że wnioskodawcy coś się stanie, określone na podstawie tego istotnego faktu, było zbyt małe, jednak nowe elementy wskazują na znaczną zmianę tego prawdopodobieństwa.
- Istniała alternatywa ucieczki wewnętrznej w rozumieniu art. 8 dyrektywy w sprawie kwalifikowania, ale nowe elementy wskazują, że alternatywne miejsce ochrony wewnętrznej nie jest już dostępne lub zostało błędnie ocenione.
- Istniała możliwość objęcia ochroną w rozumieniu art. 7 dyrektywy w sprawie kwalifikowania, ale nowe elementy wskazują, że ochrona ta nie jest już dostępna lub została błędnie oceniona.
- Poruszony problem został oceniony jako już nieaktualny, jednak nowe elementy wskazują, że pojawił się on ponownie lub że początkowa ocena była błędna.
- Dany czyn nie został uznany za wystarczająco poważne naruszenie praw podstawowych, jednak nowe elementy wskazują, że ten czyn był w rzeczywistości bardziej dotkliwy lub że nowe indywidualne okoliczności doprowadziłyby do bardziej dotkliwych skutków dla wnioskodawcy, gdyby ten sam czyn miał powtórzyć się w przyszłości.

Poniżej podano konkretne przykłady nowych elementów, które mogą znacząco zwiększyć prawdopodobieństwo konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej.

- Niedawno opublikowane sprawozdanie dotyczące informacji o kraju pochodzenia wskazuje na znaczące nasilenie się masowej przemocy podczas trwającego konfliktu zbrojnego w kraju pochodzenia wnioskodawcy. Konflikt rozprzestrzenił się i obecnie obejmuje całe terytorium tego kraju. Ze sprawozdania wynika, że ludność cywilna jest bardzo poszkodowana, niezależnie od indywidualnych okoliczności, i że może być narażona na realne ryzyko doznania poważnej krzywdy z powodu samej obecności na tym terytorium.
- W kraju pochodzenia znacznie pogorszyła się sytuacja w zakresie praw człowieka lub bezpieczeństwa. Wydaje się, że wnioskodawca może powołać się na tę ogólną sytuację, aby przedstawić swoje stanowisko w kolejnym wniosku.
- Wnioskodawca przedstawił nowe informacje wskazujące na to, że informacje o kraju pochodzenia wykorzystane do uzasadnienia wcześniejszej decyzji były niekompletne, niedokładne lub nieaktualne.

Uwzględnienie wszystkich istotnych elementów

Jak w przypadku każdego wniosku, ocenę nowych elementów, które zostały przedstawione lub pojawiły się w ramach kolejnego wniosku, należy przeprowadzić z uwzględnieniem wszystkich istotnych indywidualnych okoliczności osobistych ⁽⁷⁵⁾. Ocena powinna uwzględniać wszystkie istotne informacje ogólne, jakimi dysponuje organ odpowiedzialny za podjęcie decyzji w sprawie dopuszczalności.

W kontekście wstępnego rozpatrzenia wniosku mogą pojawić się elementy negatywnie wpływające na prawdopodobieństwo zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową. Organy muszą wziąć pod uwagę wszystkie te elementy.

Na przykład z informacji zebranych przy okazji składania kolejnego wniosku wynika, że wnioskodawca oświadczył, iż posiada inne obywatelstwo lub tożsamość niż to, które podał organom przyjmującego państwa członkowskiego. Informacje takie mogą wynikać np. z dokumentów przedłożonych w ramach innych procedur lub powstałych w ich trakcie, w przyjmującym państwie członkowskim lub w innych państwach członkowskich (np. informacje wizowe, system dubliński).

Inny przykład: jedna z wnioskodawczyń twierdzi, że obawia się przymusowego małżeństwa. Na wyraźne pytanie, czy w przeszłości była zamężna, odpowiedziała, że nie. Jednak z wniosku wizowego złożonego 8 miesięcy wcześniej w innym państwie członkowskim wynika, że zadeklarowała posiadanie męża i dwójki dzieci. Do wniosku wizowego załączyła kilka dokumentów na poparcie tego zgłoszenia, w tym akt małżeństwa oraz akty urodzenia obojga dzieci, w których widnieje również nazwisko jej męża. W takim przypadku należy pamiętać, że wnioskodawca może być w stanie udzielić prawidłowego wyjaśnienia, uzasadniającego to, co wydaje się być oszustwem. Jeśli w dokumentacji pojawiają się tego rodzaju kontrowersyjne elementy, lepiej byłoby przesłuchać wnioskodawcę przed podjęciem decyzji w sprawie dopuszczalności wniosku, tak by miał on możliwość złożenia wyjaśnień na temat tego decydującego dyskusyjnego elementu ⁽⁷⁶⁾.

⁽⁷⁵⁾ TSUE potwierdził, że ocena materiału dowodowego nie może się różnić w zależności od tego, czy jest to pierwszy czy kolejny wniosek, oraz że państwo członkowskie musi współpracować z wnioskodawcą w celu oceny istotnych elementów kolejnego wniosku. Zob. wyrok TSUE z dnia 10 czerwca 2021 r., [LH przeciwko Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid](#), C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478, pkt 58–61. Podsumowanie jest dostępne w [bazie orzecznictwa EASO](#).

⁽⁷⁶⁾ Więcej informacji na temat obowiązku prowadzenia dochodzenia można znaleźć w pkt 1.2.2.3 [Poradnika praktycznego EASO: Ocena materiału dowodowego](#), marzec 2015 r.

Analiza przykładu

Poniższy przykład ilustruje, jak poszczególne elementy mogą mieć różny wpływ na ocenę poziomu „znaczącego zwiększenia prawdopodobieństwa”.

Przykład

W poprzednim wniosku wnioskodawca (BJ) powoływał się na problemy wynikające z jego zaangażowania politycznego w działalność opozycyjnej partii politycznej – Partii Wolności. Oświadczenia BJ zostały uznane za wiarygodne w odniesieniu do jego członkostwa w Partii Wolności. Chociaż nie przedstawił on żadnych dokumentów potwierdzających członkostwo w tej partii, jego oświadczenia zostały uznane za wystarczająco wiarygodne, aby ten istotny fakt mógł zostać przyjęty.

Na podstawie dostępnych informacji o kraju pochodzenia wydaje się jednak, że sama przynależność do Partii Wolności nie jest wystarczającym powodem do uzasadnionej obawy przed prześladowaniem. Jedynie szczególnie aktywni i widoczni członkowie partii mogą napotkać problemy ze strony władz. Oświadczenia BJ, że jest on przewodniczącym młodzieżówki partii w swoim mieście, nie zostały uznane za wiarygodne. Ponadto nie był on w stanie przedstawić właściwego wytłumaczenia braku dokumentów na poparcie swojego stanowiska oraz rzekomych licznych działań Partii Wolności, które również nie zostały uznane za wiarygodne. Decyzja o odmowie udzielenia ochrony międzynarodowej została zatem podjęta z uwagi na brak widocznej aktywności BJ w ramach Partii Wolności oraz w świetle informacji o kraju pochodzenia dostępnych w tej sprawie.

Scenariusz 1a: nowa legitymacja członkowska, te same informacje o kraju pochodzenia

Na poparcie swojego drugiego wniosku BJ powtarza oświadczenia złożone w pierwszym wniosku i **przedstawia legitymację członkowską** wydaną na jego nazwisko przez Partię Wolności. Legitymacja członkowska jest powiązana z jednym z istotnych faktów zawartych w jego poprzednim wniosku. Legitymacja ta ma zatem istotne znaczenie. Nie wystarczy to jednak, aby znacząco zwiększyć prawdopodobieństwo zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową, ponieważ nie ma to związku z kwestią o znaczeniu decydującym. Legitymacja potwierdza istotny fakt, który został już zaakceptowany w poprzednim wniosku, ale nie podważa poprzedniej oceny stwierdzającej, że nie ustalono zaangażowania ani działalności partyjnej wnioskodawcy. Nie ma potrzeby przeprowadzania szczegółowego badania wartości dowodowej legitymacji, ponieważ nie doprowadziłoby ono do zmiany oceny.

Wniosek uznaje się zatem za niedopuszczalny.

Należy pamiętać o wszystkich istotnych informacjach dotyczących ogólnej sytuacji w kraju pochodzenia, a także o szczególnych okolicznościach dotyczących wnioskodawcy. Jeżeli fakt został przyjęty, ale początkowo uznano go za niewystarczający do stwierdzenia konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej, a następnie ogólne lub szczególne okoliczności uległy zmianie, należy pamiętać o tej zmianie. Pozwoli to ocenić, czy te ogólne lub szczególne zmiany sytuacji są na tyle istotne, by zwiększyć prawdopodobieństwo zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową.

Scenariusz 1b: nowa legitymacja członkowska, inne informacje o kraju pochodzenia

Na poparcie swojego drugiego wniosku BJ powtarza oświadczenia złożone w pierwszym wniosku i przedstawia legitymację członkowską wystawioną na jego nazwisko przez Partię Wolności. Legitymacja członkowska jest powiązana z jednym z istotnych faktów zawartych w jego poprzednim wniosku. Legitymacja ta ma zatem istotne znaczenie. Dotyczy kwestii, która nie miała decydującego znaczenia w poprzednim wniosku. Potwierdza ona istotny fakt, który został już zaakceptowany w poprzednim wniosku. W międzyczasie jednak ogólna sytuacja w kraju pochodzenia uległa pogorszeniu, dlatego samo członkostwo w partii opozycyjnej może prowadzić, w zależności od okoliczności osobistych, do uzasadnionej obawy przed prześladowaniem.

Odpowiednie analizowane elementy to zarówno istotny fakt, który został już zaakceptowany (na poparcie którego wnioskodawca przedstawia nowe dowody), jak i nowe ustalenie, na które zwrócił uwagę właściwy organ. Elementy te potwierdzają fakt, że przynależność do partii opozycyjnej może wiązać się z uzasadnioną obawą przed prześladowaniem; tj. nastąpiła zmiana ogólnej sytuacji politycznej w kraju pochodzenia. W związku z tym wniosek uznaje się za dopuszczalny, a jego rozpatrzenie zależy od innych okoliczności osobistych.

Jeśli nowy element jest związany z istotnym faktem, który wcześniej został odrzucony, w ocenie trzeba będzie skupić się na decydującym znaczeniu faktu, na którym się opiera, z punktu widzenia oceny konieczności objęcia ochroną.

Jeśli nowy element jest potwierdzeniem kluczowego istotnego faktu, który został zakwestionowany w poprzedniej ocenie ze względu na brak wiarygodności lub z powodu stwierdzenia w ocenie ryzyka, że nie ma konieczności przyznania ochrony międzynarodowej, można uznać, że element ten jest nadal wystarczająco ważny, aby potencjalnie zwiększyć prawdopodobieństwo zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową.

Scenariusz 2a: nowe oświadczenie partii, która rzekomo potwierdza rolę wnioskodawcy w swojej działalności

BJ przekazuje oświadczenie Partii Wolności potwierdzające jego zaangażowanie w działalność partii oraz pełnienie funkcji przewodniczącego młodzieżówki. BJ powtarza oświadczenia, które złożył w pierwszym wniosku. Element ten jest istotny i może być uznany za związany z zasadniczą kwestią zawartą w poprzedniej ocenie, ponieważ pozwala ustalić zaangażowanie BJ w działalność partii. Element ten ma potencjalnie decydujące znaczenie dla oceny jego zaangażowania.

Scenariusz 2b: oświadczenie partii dotyczące roli wnioskodawcy w jej działalności okazuje się nieprawdziwe

BJ przekazuje oświadczenie Partii Wolności potwierdzające jego zaangażowanie w działalność partii i powtarza oświadczenia, które złożył w pierwszym wniosku. Z informacji, którymi dysponuje organ, wynika, że Partia Wolności nie wydaje tego rodzaju oświadczeń, a autor przedstawionego oświadczenia nie pełni już funkcji od ponad 10 lat. Już pierwsze rozpatrzenie tego dokumentu wskazuje, że nie zwiększa on znacząco prawdopodobieństwa zakwalifikowania wnioskodawcy jako beneficjenta ochrony międzynarodowej.

Jeśli element ten składa się z dowodów w postaci dokumentów, które po pierwszym zbadaniu formy i treści mogą potencjalnie zmienić ocenę istotnego faktu, który został odrzucony w poprzednim wniosku, można uznać, że element ten znacząco zwiększa prawdopodobieństwo zakwalifikowania do objęcia ochroną międzynarodową ⁽⁷⁷⁾. Jest to możliwe nawet wtedy, gdy wartość dowodowa elementu musi zostać sprawdzona w ramach dodatkowych czynności dochodzeniowych.

Scenariusz 3: zaświadczenie organizacji pozarządowej (NGO)

BJ przedstawia zaświadczenie organizacji pozarządowej Prawa dla Wszystkich na poparcie swojego drugiego wniosku. Organizacja pozarządowa stwierdza, że zaświadczenie zostało wydane na podstawie misji przeprowadzonej w mieście, w którym mieszkał BJ. Podczas tej misji organizacja zbadała sytuację opozycyjnych partii politycznych, w tym Partii Wolności. Autor zaświadczenia wspomina, że miał okazję spotkać się z BJ w terenie i podaje szczegóły działań, w których BJ uczestniczył, gdy tam przebywał.

Organ badający dopuszczalność wniosku nie dysponuje żadnymi informacjami na temat organizacji pozarządowej ani autora. Pierwsza analiza dokumentu wykazuje, że zaświadczenie zostało przedstawione w wersji oryginalnej i nie ogranicza się do ogólnych twierdzeń. Przeciwnie, wydaje się, że jest ono szczegółowe. W związku z tym może pozwolić na potencjalnie inny wynik oceny osobistego zaangażowania wnioskodawcy w działalność Partii Wolności, choć konieczne jest przeprowadzenie dalszych badań. Ten dokument znacząco zwiększa prawdopodobieństwo zakwalifikowania BJ do objęcia ochroną międzynarodową.

⁽⁷⁷⁾ TSUE potwierdził obowiązek dokonania oceny, czy dokument stanowi nowe ustalenie lub element, a jeśli tak, to czy znacząco zwiększa prawdopodobieństwo zakwalifikowania wnioskodawcy do objęcia ochroną międzynarodową, przed uznaniem wniosku za niedopuszczalny. Zob. TSUE, [LH przeciwko Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid](#), op.cit. przypis 75, pkt 44–45.

3. Kolejne wnioski w szczególnych sytuacjach

W tym rozdziale poradnika omówiono różne sytuacje/uwarunkowania, w których można składać kolejne wnioski. Rozpatrzenie wniosku może się różnić w zależności od wyniku pierwszego/poprzedniego wniosku lub poszczególnych elementów kolejnego wniosku. Okoliczności osobiste lub historia wnioskodawcy mogą mieć istotny wpływ na procedurę wstępnego rozpatrzenia. Dlatego istotne jest, aby określić te czynniki niezwłocznie po złożeniu kolejnego wniosku.

3.1. W następstwie odrzucenia poprzedniego wniosku jako bezzasadnego

Najczęściej kolejny wniosek jest składany po otrzymaniu ostatecznej decyzji o odrzuceniu poprzedniego wniosku jako bezzasadnego, po rozpatrzeniu go co do istoty.

Odrzucenie poprzedniego wniosku jako bezzasadnego oznacza, że rozpatrzenie istoty sprawy doprowadziło do konkluzji, że nie ma konieczności udzielania ochrony międzynarodowej. W tej sytuacji albo nie zaakceptowano wskazanych istotnych faktów (uznano je za niewiarygodne), albo – jeśli je zaakceptowano – ryzyko narażenia na prześladowanie lub doznanie poważnej krzywdy po powrocie było zbyt niskie (na przykład tylko hipotetyczne lub jedynie możliwe) lub nie zostało stwierdzone. Ostatni przypadek oznacza, że rozpoznano ogólne ryzyko, ale nie uznano go za ryzyko prześladowania lub doznania poważnej krzywdy; lub oceniono, że istnieje alternatywa ucieczki wewnętrznej, dostępna jest ochrona ze strony władz krajowych lub inne tego typu okoliczności.

Należy również zauważyć, że kolejny wniosek można złożyć, gdy wnioskodawca uzyskał ochronę uzupełniającą w ramach poprzedniej procedury. Decyzja o udzieleniu ochrony uzupełniającej jest częściowo odmowna (częściowe odrzucenie), jeśli odrzucony został wniosek o nadanie statusu uchodźcy.

Organ właściwy do rozpatrzenia kolejnego wniosku może zatem oprzeć się na ustaleniach z poprzedniego rozpatrzenia, jeśli nowy wniosek stanowi uzupełnienie faktów przedstawionych w poprzednim wniosku.

Wnioskodawcy składający kolejny wniosek mogli złożyć w poprzednim wniosku wyrażnie niespójne i sprzeczne, wyrażnie nieprawdziwe lub ewidentnie mało prawdopodobne oświadczenia, które były sprzeczne z wystarczająco sprawdzonymi informacjami o kraju pochodzenia. W takich sytuacjach podstawy do twierdzenia, że kwalifikują się oni do objęcia ochroną międzynarodową w rozumieniu dyrektywy w sprawie kwalifikowania, były wyrażnie nieprzekonujące. Ma to negatywny wpływ na ich ogólną wiarygodność w kontekście badania dopuszczalności kolejnego wniosku. Organ rozstrzygający będzie miał większe oczekiwania w kontekście obowiązku uzasadnienia przez wnioskodawcę nowego zgłoszenia, aby sprawdzić, czy nowe elementy zwiększają prawdopodobieństwo objęcia go ochroną międzynarodową. W przypadku poprzednich wniosków uznanych za oczywiście bezzasadne, zob. [punkt 3.2 „W następstwie odrzucenia poprzedniego wniosku jako oczywiście bezzasadnego”](#).

Powiązane narzędzie EASO

Szczegółowe wskazówki dotyczące oceny wiarygodności można znaleźć w [Poradniku praktycznym EASO: Ocena materiału dowodowego](#), marzec 2015 r.

3.2. W następstwie odrzucenia poprzedniego wniosku jako oczywiście bezzasadnego

Kolejny wniosek może zostać złożony po odrzuceniu przez organ rozstrzygający poprzedniego wniosku jako oczywiście bezzasadnego na podstawie art. 32 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych, po uznaniu, że w przypadku tego bezzasadnego wniosku miała zastosowanie jedna z okoliczności wymienionych w art. 31 ust. 8 dyrektywy. Odpowiednia szczególna okoliczność powinna być określona jako taka w prawodawstwie krajowym, aby mogła mieć zastosowanie w danym przypadku.

W zależności od okoliczności danej sprawy fakt, że poprzedni wniosek został odrzucony jako oczywiście bezzasadny w rozumieniu dyrektywy w sprawie procedur azylowych, może świadczyć na przykład o tym, że wnioskodawca nie podniósł żadnych istotnych kwestii wpływających na ocenę konieczności objęcia go ochroną międzynarodową. Może też wskazywać, że wnioskodawca pochodzi z bezpiecznego kraju pochodzenia, podał nieprawdziwe informacje lub przedstawił fałszywe informacje/dokumenty dotyczące swojej tożsamości lub swojego obywatelstwa. Może również świadczyć o tym, że wnioskodawca na różne sposoby próbował wprowadzić organy w błąd w kwestii tego, czy kwalifikuje się jako beneficjent ochrony międzynarodowej.

Nie wszystkie sytuacje przewidziane w art. 31 ust. 8 dyrektywy w sprawie procedur azylowych są bezpośrednio związane z obawą wnioskodawcy przed prześladowaniem lub rzeczywistym ryzykiem doznania poważnej krzywdy w kraju pochodzenia. Obejmuje on na przykład przypadki, w których wniosek nie został złożony w najkrótszym możliwym terminie po nielegalnym wjeździe na terytorium państwa lub został złożony jedynie w celu opóźnienia lub zakłócenia wykonania wcześniejszej lub nieuchronnej decyzji o wydaleniu. Dlatego też przy wstępnym rozpatrzeniu nowego wniosku znaczenie mają tylko te okoliczności bezpośrednio związane z oceną konieczności objęcia ochroną międzynarodową, które doprowadziły do odrzucenia poprzedniego wniosku jako oczywiście bezzasadnego.

W związku z tym wpływ poprzedniego wniosku, odrzuconego jako oczywiście bezzasadny, na kolejny wniosek zależy, z jednej strony, od okoliczności, które zostały uwzględnione w poprzednim wniosku, a z drugiej – od nowych elementów przedstawionych przez wnioskodawcę. Przykładami istotnych nowych elementów są: nowe elementy, które mają istotne znaczenie dla kwalifikacji do ochrony międzynarodowej; okoliczności osobiste, które sprawiają, że kraj pochodzenia nie jest bezpieczny dla wnioskodawcy; przyczyny podania nieprawidłowych/fałszywych informacji w poprzednim wniosku; nowe dowody, które zwiększają wiarygodność wnioskodawcy; oraz rozpatrzenie sytuacji wnioskodawcy w kontekście bezpieczeństwa narodowego / porządku publicznego.

3.3. W następstwie odrzucenia poprzedniego wniosku jako niedopuszczalnego

Jeśli poprzedni wniosek został odrzucony jako niedopuszczalny, ponieważ inne państwo członkowskie przyznało ochronę międzynarodową lub ponieważ państwo trzecie mogło być uznane za pierwszy kraj azylu dla wnioskodawcy lub bezpieczny kraj trzeci, w poprzedniej procedurze nie rozpatrywano wniosku w odniesieniu do danego kraju pochodzenia. W takich przypadkach rozpatrzenie poprzedniego wniosku nie koncentrowało się na sytuacji w kraju pochodzenia wnioskodawcy.

3.3.1. Inne państwo członkowskie udzieliło już ochrony międzynarodowej

Jeżeli poprzedni wniosek został odrzucony, ponieważ inne państwo członkowskie udzieliło ochrony międzynarodowej (na podstawie art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy w sprawie procedur azylowych), ocena nowego

wniosku będzie koncentrować się na tym, czy wnioskodawca przedstawił nowe elementy, które w istotny sposób zwiększają prawdopodobieństwo, że niedopuszczalność poprzedniego wniosku nie odnosi się do nowego wniosku. Nowe elementy muszą być związane z sytuacją wnioskodawcy w państwie członkowskim, które udzieliło już ochrony międzynarodowej. Na przykład takie państwo członkowskie cofnęło ochronę międzynarodową, zakończyło jej udzielanie lub odmówiło jej przedłużenia w drodze ostatecznej decyzji, lub wnioskodawca znajduje się w trudnej sytuacji osobistej wynikającej ze szczególnej podatności na zagrożenia lub nieodpowiednich warunków życia zapewnionych beneficjentom ochrony międzynarodowej, co stanowi nieludzkie lub poniżające traktowanie⁽⁷⁸⁾. Jeżeli nowy wniosek zostanie uznany za dopuszczalny ze względu na znaczącą zmianę sytuacji w zakresie ochrony w państwie członkowskim, które jako pierwsze przyznało ochronę, wszelkie elementy związane z krajem pochodzenia wnioskodawcy będą musiały zostać rozpatrzone co do istoty, ponieważ ryzyko prześladowania i doznania poważnej krzywdy w kraju pochodzenia nie zostało wcześniej ocenione przez organ rozstrzygający.

3.3.2. Koncepcja kraju pierwszego azylu

Jeśli w poprzedniej procedurze zastosowano koncepcję „kraj pierwszego azylu”, ocena nowego wniosku będzie koncentrować się na elementach, które mogłyby znacząco zwiększyć prawdopodobieństwo nieuznania tego państwa za kraj pierwszego azylu dla wnioskodawcy (art. 33 ust. 2 lit. b) dyrektywy w sprawie procedur azylowych). W niektórych sytuacjach koncepcja kraju pierwszego azylu może nie mieć zastosowania, na przykład: status uchodźcy został cofnięty lub uchylony przez dane państwo trzecie; wnioskodawcy nie przysługiwałaby już ochrona przed odesłaniem, gdyby powrócił do tego państwa trzeciego; wnioskodawca nie podlegał readmisji w tym państwie trzecim i przedstawiono dowody w tym zakresie; ochrona, z której korzystałby wnioskodawca, nie byłaby wystarczająca, między innymi ze względu na jego szczególne potrzeby lub dyskryminacyjne stosowanie prawa.

Jeśli koncepcja bezpiecznego kraju azylu nie ma już zastosowania, wniosek należy uznać za dopuszczalny, ponieważ nigdy nie rozpatrywano istoty wniosku dotyczącego kraju pochodzenia.

3.3.3. Koncepcja bezpiecznego kraju trzeciego

Jeśli w poprzedniej procedurze stwierdzono, że dany kraj będzie dla wnioskodawcy bezpiecznym krajem trzecim, to przedstawione nowe elementy powinny znacząco zwiększyć prawdopodobieństwo, że ten kraj nie będzie uznany za bezpieczny ze względu na sytuację wnioskodawcy⁽⁷⁹⁾. Aby uzasadnić swoje zgłoszenie, wnioskodawca może na przykład stwierdzić, że: jego życie i wolność są zagrożone z powodu rasy, wyznania religijnego, pochodzenia, przynależności do określonej grupy społecznej lub przekonań politycznych; istnieje ryzyko tortur lub nieludzkiego bądź poniżającego traktowania po powrocie do tego kraju; zostałby odesłany do kraju pochodzenia bez rozpatrzenia jego sprawy; prawo państwa trzeciego uległo zmianie i wnioskodawca nie może ubiegać się o status uchodźcy; ochrona przyznana przez dane państwo trzecie nie jest skuteczna.

Jeśli wnioskodawca przekona organ rozstrzygający, że koncepcja bezpiecznego kraju trzeciego nie ma już zastosowania w jego przypadku, wniosek należy uznać za dopuszczalny.

⁽⁷⁸⁾ Zob. także, odpowiednio, wyrok TSUE z dnia 19 marca 2019 r., [Abubacarr Jawo przeciwko Bundesrepublik Deutschland](#), C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, pkt 79–99. Podsumowanie jest dostępne w [bazie orzecznictwa EASO](#).

⁽⁷⁹⁾ Art. 33 ust. 2 lit. c) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

3.4. W następstwie wycofania wniosku

Państwa członkowskie mają możliwość odrzucenia wniosku lub zaprzestania jego rozpatrywania, gdy wnioskodawca w sposób wyraźny (art. 27 dyrektywy w sprawie procedur azylowych) lub dorozumiany (art. 28 dyrektywy w sprawie procedur azylowych) wycofa swój wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.

3.4.1. Wyraźne wycofanie wniosku

Składanie kolejnego wniosku po umorzeniu postępowania lub wydaniu ostatecznej decyzji w następstwie wyraźnego wycofania wniosku

Jeżeli jest to przewidziane w prawie krajowym, wnioskodawca może wyraźnie wycofać swój wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej. Może się tak zdarzyć na przykład wtedy, gdy wnioskodawca chce wrócić do kraju pochodzenia lub ma możliwość skorzystania z innego prawa pobytu, które zapewnia ochronę przed odesłaniem. Powody te należy odpowiednio odnotować w aktach sprawy, gdy wniosek zostaje wyraźnie wycofany, ponieważ mogą one zostać uwzględnione na późniejszym etapie, np. podczas oceny kolejnego wniosku.

Wycofanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej może nastąpić na różnych etapach procedury azylowej, przed lub po przesłuchaniu, ale przed podjęciem decyzji co do istoty wniosku. W związku z tym, w momencie wyraźnego wycofania wniosku, wnioskodawca mógł już przedstawić powody ubiegania się o ochronę międzynarodową (na etapie składania wniosku) lub mógł szczegółowo przedstawić te powody podczas przesłuchania.

Zgodnie z dyrektywą w sprawie procedur azylowych⁽⁸⁰⁾ organ rozstrzygający może w dwojaki sposób potraktować wyraźne wycofanie wniosku: albo podjąć decyzję o zaprzestaniu jego rozpatrywania, albo go odrzucić.

Zaprzestanie rozpatrywania wniosku może również nastąpić bez podejmowania decyzji, poprzez umieszczenie w aktach wnioskodawcy odpowiedniej adnotacji. W przypadku zaprzestania rozpatrywania wniosku organ rozstrzygający nie bada istotnych faktów zawartych we wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej co do ich istoty.

Niezależnie od tego, czy w następstwie wyraźnego wycofania wniosku jego rozpatrywanie zostanie zaprzestane czy zostanie on odrzucony, każdy nowy wniosek złożony przez tę samą osobę jest uznawany za kolejny wniosek na podstawie dyrektywy w sprawie procedur azylowych⁽⁸¹⁾. Przyjęte uzasadnienie uwzględnia fakt, że wnioskodawca decyduje się wycofać wniosek, podczas gdy miał możliwość kontynuowania procedury azylowej i poddania ocenie konieczności objęcia go ochroną międzynarodową. Uznanie każdego nowego wniosku za kolejny wniosek, a tym samym poddanie go procedurze badania dopuszczalności, zniechęca wnioskodawców do wielokrotnego wycofywania i ponownego składania wniosku. Niemniej jednak wnioskodawca nadal ma prawo do złożenia nowego wniosku, który zostanie rozpatrzony jako kolejny wniosek zgodnie z warunkami określonymi w poprzednim rozdziale.

⁽⁸⁰⁾ Art. 27 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁸¹⁾ Art. 2 lit. q) dyrektywy w sprawie procedur azylowych. Przypadek ten różni się znacznie od sytuacji po „dorozumianym wycofaniu wniosku” (zob. [punkt 3.4.2](#)). Po dorozumianym wycofaniu nowy wniosek można uznać za kolejny wniosek tylko wtedy, gdy poprzedni wniosek został odrzucony po odpowiednim zbadaniu jego istoty, lecz nie wtedy, gdy po prostu zaprzestano rozpatrywania poprzedniego wniosku (z wyjątkiem sytuacji przewidzianej w art. 28 ust. 2 akapit drugi dyrektywy w sprawie procedur azylowych).

Wnioskodawca może złożyć nowy wniosek, ponieważ od czasu wycofania przez niego poprzedniego wniosku pojawiły się nowe elementy. Na przykład sytuacja w kraju pochodzenia uległa znacznemu pogorszeniu z powodu zmian politycznych lub legislacyjnych albo brutalnych starć, mogła też ulec zmianie osobista sytuacja wnioskodawcy (np. w państwie członkowskim podjął on nowe działania, które zwróciły uwagę władz w kraju pochodzenia, ustaliło jego prawo pobytu w państwie członkowskim i istnieje ryzyko, że zostanie wydalony).

W większości sytuacji po wyraźnym wycofaniu wniosku nie dokonuje się rozpatrzenia co do istoty. Jednak aby kolejny wniosek został uznany za dopuszczalny, przedstawione lub zaistniałe nowe elementy muszą znacząco „zwiększać” prawdopodobieństwo udzielenia ochrony międzynarodowej. Aby ocenić taki wzrost prawdopodobieństwa, należy najpierw ustalić faktyczną sytuację w momencie wycofywania wniosku. Nie powinno to jednak stanowić pełnego badania zasadności poprzedniego wniosku.

Podczas początkowego przeglądu faktów z poprzedniej procedury urzędnik prowadzący sprawę powinien ustalić istotne fakty i zdecydować, czy są one wiarygodne, nie sięgając po informacje inne niż te bezpośrednio dostępne. Następnie urzędnik ocenia ryzyko prześladowania lub doznania poważnej krzywdy po powrocie na podstawie istotnych faktów, które można zaakceptować. Będzie to stanowiło punkt odniesienia dla wstępnego rozpatrzenia mającego na celu ustalenie, czy nowe elementy, które zostały przedstawione lub które się pojawiły, znacząco zwiększają prawdopodobieństwo udzielenia ochrony międzynarodowej.

Jeżeli w poprzedniej procedurze nie podjęto decyzji co do istoty wniosku, na wstępne rozpatrzenie kolejnego wniosku istotny wpływ mają informacje dostępne w aktach sprawy w związku z poprzednim wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej. W niektórych przypadkach w aktach może być niewiele informacji lub nie być żadnych informacji, podczas gdy w innych przypadkach mogło już zostać przeprowadzone przesłuchanie, ale zaprzestano rozpatrywania wniosku.

Na przykład podczas przesłuchania w ramach poprzedniej procedury wnioskodawca stwierdził, że był zwykłym członkiem opozycyjnej partii politycznej i groziło mu prześladowanie przez władze w kraju pochodzenia z powodu jego poglądów politycznych. Wspomniał również, że wyrażał swoje poglądy polityczne podczas spotkań lokalnego biura partii oraz we wpisach na portalach społecznościowych. Przedstawił ważną legitymację potwierdzającą przynależność do partii, a także informacje o kraju pochodzenia dotyczące traktowania liderów tej partii.

Po przesłuchaniu **wnioskodawca wyraźnie wycofał wniosek**, ponieważ zawarł związek małżeński z obywatelką kraju azylu i uzyskał dokument pobytowy jako członek rodziny. Organ rozstrzygający podjął decyzję o zaprzestaniu rozpatrywania wniosku.

Po pewnym czasie wnioskodawca składa nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w którym stwierdza, że jest rozwiedziony, utracił dokument pobytowy i w związku z tym otrzymał decyzję nakazującą mu powrót do kraju pochodzenia. Twierdzi, że nie może tam wrócić, ponieważ członkowie jego partii politycznej są regularnie aresztowani i torturowani w następstwie brutalnych starć z władzami i partią rządzącą, które miały miejsce tuż po ogłoszeniu wyników ostatnich wyborów, już po wycofaniu przez niego wniosku. Przedstawia również kopię nakazu aresztowania wydanego na jego nazwisko za szerzenie propagandy i podżeganie do przemocy publicznej.

W takiej sytuacji urzędnik prowadzący sprawę najpierw ustala istotne fakty dotyczące poprzedniego wniosku i ocenia, czy są one wiarygodne w oparciu o informacje dostępne w aktach (np. oświadczenia wnioskodawcy, legitymacja członkowska, wpisy na portalach społecznościowych (jeśli są dostępne), informacje o kraju pochodzenia w chwili wycofania wniosku). Można przyjąć, że wnioskodawca był zwykłym członkiem opozycyjnej partii politycznej i że publicznie wyrażał swoje poglądy polityczne, ale mogło to nie zwrócić uwagi władz w kraju pochodzenia. W związku z tym w momencie wycofania wniosku w aktach sprawy nie było żadnych szczególnych

elementów, które sugerowałyby, że wnioskodawca był / mógł być narażony na ryzyko prześladowania lub doznania poważnej krzywdy w przypadku powrotu do kraju pochodzenia.

Następnie urzędnik prowadzący sprawę dokonuje oceny, czy elementy przedstawione przez wnioskodawcę w kolejnym wniosku są nowe i czy znacząco zwiększają prawdopodobieństwo udzielenia ochrony międzynarodowej. Przy rozważaniu tego ostatniego wymogu pierwszym krokiem jest ocena ryzyka w momencie wyraźnego wycofania wniosku, w oparciu o istotne fakty z poprzedniej procedury, które zostały uznane za wiarygodne i zaakceptowane po pierwszym rozpatrzeniu wniosku. Urzędnik prowadzący sprawę może uznać, że nastąpiła zmiana w traktowaniu zwykłych członków tej partii politycznej w wyniku niedawnych brutalnych starć w kraju pochodzenia i że stanowi to nowy element. Urzędnik prowadzący sprawę może również stwierdzić, że zmiana ta jest istotna i znacząco zwiększa prawdopodobieństwo udzielenia ochrony międzynarodowej (szczegółowe informacje na ten temat znajdują się w [punkcie 2.3 „Co oznacza wyrażenie »znacząco zwiększa prawdopodobieństwo«?»](#)).

W sytuacji, gdy wcześniejsza procedura zawiera niewiele lub nie zawiera żadnych informacji dotyczących potencjalnego ryzyka prześladowania / doznania poważnej krzywdy, wstępne rozpatrzenie w większości przypadków doprowadzi do podjęcia decyzji o dopuszczalności, chyba że wnioskodawca przedstawi jedynie elementy, które są wyraźnie niewiarygodne lub nie mają związku z ochroną międzynarodową.

Jeśli jednak pierwszy przegląd elementów poprzedniego wniosku wskazuje, że wnioskodawca prawdopodobnie potrzebował ochrony międzynarodowej, pojęcie „znaczącego zwiększenia prawdopodobieństwa” konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej uznaje się za domyślnie spełnione. Ponieważ prawdopodobieństwo to można zaakceptować już na podstawie poprzedniego wniosku, bezcelowe byłoby wymaganie jakiegokolwiek dalszego, zwiększonego prawdopodobieństwa, poza już zaakceptowanym, nawet w przypadku braku nowych formalnych elementów. Kolejny wniosek będzie więc musiał zostać rozpatrzony co do istoty.

Powód, dla którego wnioskodawca wycofał poprzedni wniosek, może mieć wpływ na ocenę, czy nowy wniosek należy uznać za dopuszczalny, w związku z nowymi elementami, które zostały przedstawione. Powód wycofania wniosku może dostarczyć informacji o konieczności udzielenia ochrony międzynarodowej w chwili wycofania wniosku oraz o aktualnej konieczności ochrony, jeśli nowy wniosek stanowi uzupełnienie faktów już podnoszonych przez wnioskodawcę.

Ponadto etap procedury, na którym zaprzestano rozpatrywania wniosku, może mieć wpływ na czynności proceduralne, jakie należy podjąć w trakcie wstępnego rozpatrzenia wniosku. Na przykład, jeśli wnioskodawca nie był przesłuchiwany przed umorzeniem postępowania, można mu umożliwić udział w przesłuchaniu dotyczącym dopuszczalności wniosku podczas wstępnego rozpatrzenia wniosku, jeśli jest to przewidziane lub dozwolone przez prawo krajowe i uznane za konieczne do odpowiedniego zbadania dopuszczalności nowego wniosku. Przesłuchanie dotyczące dopuszczalności wniosku nie powinno mieć formy pełnego rozpatrywania wniosku, ale może pomóc urzędnikowi prowadzącemu sprawę ustalić, czy wnioskodawca przedstawia jedynie elementy, które są wyraźnie niewiarygodne lub nie mają związku z ochroną międzynarodową.

3.4.2. Dorozumiane wycofanie wniosku

Składanie kolejnego wniosku po umorzeniu postępowania lub wydaniu ostatecznej decyzji w następstwie dorozumianego wycofania wniosku

Dyrektywa w sprawie procedur azylowych ⁽⁸²⁾ przewiduje dwie możliwości, gdy można zasadnie uznać, że wnioskodawca w sposób dorozumiany wycofał wniosek lub od niego odstąpił. W takich przypadkach organ rozstrzygający może albo odrzucić wniosek po odpowiednim rozpatrzeniu jego treści merytorycznej (o ile jest to możliwe), albo zdecydować o umorzeniu postępowania.

W przypadku umorzenia postępowania elementy przedstawione w poprzednim wniosku nie zostały rozpatrzone przez organ rozstrzygający. Dlatego w takiej sytuacji wnioskodawcy mają prawo żądać wznowienia sprawy lub złożyć nowy wniosek, który nie będzie podlegał procedurze badania dopuszczalności kolejnych wniosków. Państwa członkowskie mogą jednak postanowić w swoim prawie krajowym, że każdy nowy wniosek złożony po upływie pewnego czasu (co najmniej 9 miesięcy) od decyzji o umorzeniu postępowania wynikającej z dorozumianego wycofania wniosku powinien podlegać procedurze badania dopuszczalności określonej w art. 40 dyrektywy w sprawie procedur azylowych ⁽⁸³⁾.

Jeśli nowy wniosek podlega badaniu dopuszczalności, organ rozstrzygający powinien postępować tak, jak opisano w rozdziale 2 „Wstępne rozpatrzenie wniosku”. Warto wspomnieć, że niewypełnienie przez wnioskodawcę obowiązków proceduralnych w toku poprzedniego rozpatrywania wniosku niekoniecznie oznacza, że nie kwalifikuje się on do uzyskania statusu uchodźcy lub ochrony uzupełniającej. Niedopełnienie obowiązków może wynikać np. z ewidentnego niepoinformowania wnioskodawcy przez właściwe organy o jego obowiązkach lub może być spowodowane okolicznościami zaistniałymi w życiu wnioskodawcy (np. poważnymi problemami zdrowotnymi). Ponadto należy pamiętać, że osoba potrzebująca ochrony może wycofać wniosek z różnych powodów niezwiązanych z jego zasadnością. W każdym przypadku wstępne rozpatrzenie będzie koncentrować się na nowych elementach, które pojawiły się lub wyszły na jaw po wydaniu poprzedniej decyzji, a zatem także po dorozumianym wycofaniu wniosku, a nie na przyczynach samego dorozumianego wycofania.

3.5. Składanie nowego wniosku przez osobę dorosłą pozostającą na utrzymaniu/dziecko niepozostające w związku małżeńskim po tym, gdy już złożono wniosek w ich imieniu

Osoba dorosła pozostająca na utrzymaniu może złożyć wniosek po tym, jak wcześniej w jej imieniu złożono wniosek za jej zgodą, jeśli prawodawstwo krajowe przewiduje taką możliwość ⁽⁸⁴⁾. Podobnie dziecko niepozostające w związku małżeńskim może złożyć wniosek po tym, jak w jego imieniu został wcześniej złożony inny wniosek w sytuacjach, gdy wniosek rodzica automatycznie oznacza wniosek wszystkich jego dzieci niepozostających w związku małżeńskim ⁽⁸⁵⁾, jeśli jest to przewidziane w prawodawstwie krajowym państw członkowskich.

Nie jest to przypadek kolejnego wniosku, ale jest on rozpatrywany w ramach **podobnej procedury**, a mianowicie wstępnego rozpatrzenia. W związku z tym zasady są takie same jak w przypadku kolejnego

---

⁽⁸²⁾ Art. 28 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁸³⁾ Art. 28 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁸⁴⁾ Art. 7 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁸⁵⁾ Art. 7 ust. 5 lit. c) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

wniosku, z wyjątkiem dwóch elementów: (1) wstępne rozpatrzenie ⁽⁸⁶⁾ będzie polegało na sprawdzeniu, czy istnieją fakty związane z sytuacją osoby pozostającej na utrzymaniu lub dziecka niepozostającego w związku małżeńskim, które uzasadniają złożenie odrębnego wniosku; (2) przepisy krajowe nie mogą przewidywać pominięcia przesłuchania ⁽⁸⁷⁾.

Właściwy moment dla zastosowania procedury określonej w art. 40 w odniesieniu do kolejnych wniosków (wstępne rozpatrzenie, niedopuszczalność itd.) następuje po wyrażeniu przez osobę dorosłą pozostającą na utrzymaniu wnioskodawcy zgody na poprzedni wniosek złożony w jej imieniu lub po złożeniu wniosku w imieniu dziecka niepozostającego w związku małżeńskim, jak określono w prawodawstwie krajowym, a nie ostateczna decyzja w sprawie poprzedniego wniosku złożonego w ich imieniu (jak ma to miejsce w przypadku kolejnych wniosków). W związku z tym art. 40 ust. 6 dyrektywy w sprawie procedur azylowych obejmuje zarówno (a) sytuację, w której osoba dorosła pozostająca na utrzymaniu / dziecko niepozostające w związku małżeńskim składa wniosek po wydaniu ostatecznej decyzji w sprawie poprzedniego wniosku złożonego w ich imieniu, jak i (b) sytuację, w której osoba dorosła pozostająca na utrzymaniu / dziecko niepozostające w związku małżeńskim składa nowy wniosek w trakcie rozpatrywania poprzedniego wniosku złożonego w ich imieniu (ale przed wydaniem ostatecznej decyzji).

W takich przypadkach ważne jest także dokonanie oceny indywidualnej sytuacji dziecka i zastosowanie zasady nadrzędnego interesu dziecka.

3.5.1. Fakty uzasadniające odrębny wniosek

Państwa członkowskie mogą uznać wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej za niedopuszczalny, jeżeli osoba pozostająca na utrzymaniu złoży nowy wniosek po tym, jak wyraziła zgodę, by jej sprawa stanowiła część wniosku złożonego w jej imieniu, lub jeżeli dziecko niepozostające w związku małżeńskim złoży wniosek po tym, jak inny wniosek został wcześniej złożony w jego imieniu, w sytuacjach, w których wniosek rodzica automatycznie stanowi wniosek wszystkich jego dzieci niepozostających w związku małżeńskim. Zasada ta obowiązuje, chyba że istnieją fakty związane z sytuacją osoby pozostającej na utrzymaniu lub dziecka niepozostającego w związku małżeńskim, które uzasadniają odrębny wniosek.

W art. 40 ust. 6 dyrektywy w sprawie procedur azylowych zakres wstępnego rozpatrzenia w takich sytuacjach jest zdefiniowany wyraźnie inaczej niż w przypadku wstępnego rozpatrzenia kolejnych wniosków (art. 40 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych). Fakty uzasadniające odrębny wniosek nie muszą być konieczne „nowymi elementami” w rozumieniu powyższego artykułu. Mogły one być dostępne już podczas składania pierwszego wniosku, ale nie zostały wówczas przedstawione przez „głównego” wnioskodawcę jako podstawa do ubiegania się o ochronę międzynarodową. Mogą też istnieć uzasadnione powody, dla których osoba dorosła pozostająca na utrzymaniu lub dziecko niepozostające w związku małżeńskim nie podniosły tych elementów wcześniej, na przykład jeśli zagrożenie pochodziło od „głównego” wnioskodawcy (np. okaleczenie żeńskich narządów płciowych).

Decydującą kwestią jest to, czy fakty dotyczące osoby dorosłej pozostającej na utrzymaniu lub dziecka niepozostającego w związku małżeńskim wymagają odrębnego rozpatrzenia. Może tak nie być, na przykład, gdy problemy wskazane przez osobę dorosłą pozostającą na utrzymaniu lub dziecko niepozostające w związku małżeńskim są dalszą konsekwencją problemów już podniesionych przez „głównego” wnioskodawcę i uznanych za niewiarygodne podczas rozpatrywania poprzedniego wniosku. Odrębne rozpatrzenie zwykle nie jest uzasadnione, jeśli problemy związane ze szczególną sytuacją dziecka zostały już przedstawione i ocenione

⁽⁸⁶⁾ O którym mowa w art. 40 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁸⁷⁾ Art. 42 ust. 2 lit. b) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

podczas rozpatrywania wniosku „głównego” wnioskodawcy i uznane za nieuzasadnione (choć być może nie zostały zakwestionowane jako takie). Mogą jednak wystąpić sytuacje, które w inny sposób dotyczą dorosłego pozostającego na utrzymaniu lub dziecko niepozostające w związku małżeńskim ze względu na ich szczególne potrzeby lub problemy, które dotyczą tylko ich, ale nie zdawali sobie oni sprawy, że te problemy mogą stanowić podstawę do złożenia wniosku o ochronę międzynarodową (np. przypadek przemocy domowej). Może się również zdarzyć, że osoba dorosła pozostająca na utrzymaniu lub dziecko niepozostające w związku małżeńskim przedstawi elementy, które mają charakter osobisty, ale nie są związane z ochroną międzynarodową, a zatem nie uzasadniają złożenia odrębnego wniosku. Na przykład dziecko może podnieść fakt, że nie chce zostać rozdzielone z przyjaciółmi, których poznało w kraju przyjmującym, lub że nie zna dobrze języka kraju pochodzenia.

3.5.2. Sytuacje, w których dziecko staje się osobą dorosłą

Gdy dziecko osiąga pełnoletność (18 lat), ma prawo samodzielnie wystąpić o ochronę międzynarodową. Zgodnie z dyrektywą w sprawie procedur azylowych⁽⁸⁸⁾ państwa członkowskie muszą zapewnić każdej osobie posiadającej zdolność prawną prawo do złożenia wniosku we własnym imieniu.

Nowy wniosek, przedłożony po wydaniu ostatecznej decyzji w sprawie poprzedniego wniosku złożonego w imieniu dziecka, może zostać uznany za niedopuszczalny na podstawie art. 33 ust. 2 lit. d) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

3.6. W następstwie decyzji o wykluczeniu

Kolejny wniosek złożony po wydaniu decyzji o wykluczeniu⁽⁸⁹⁾ musi mieć taki charakter, aby mógł wpłynąć na zmianę oceny wykluczenia. Podczas oceny wykluczenia ciężar dowodu, że istnieją poważne powody wykluczenia wnioskodawcy spoczywa na organach rozstrzygających. Dlatego też nowe elementy muszą wykazać, że przesłanki, na których opierało się uzasadnienie organu rozstrzygającego, były błędne lub nie mają już zastosowania do sytuacji wnioskodawcy. W decyzji o wykluczeniu nie wystarczy zakwestionować to uzasadnienie. Muszą pojawić się nowe elementy świadczące o tym, że dotychczasowe uzasadnienie nie jest lub przestało być aktualne. Może to nastąpić na przykład wtedy, gdy wnioskodawca jest w stanie udowodnić, że organ rozstrzygający pomylił jego tożsamość lub wykluczył go na podstawie informacji o jego udziale w poważnym przestępstwie, co do którego został następnie uniewinniony.

Wszelkie elementy (dodatkowo) potwierdzające obawę przed prześladowaniem / doznaniem poważnej krzywdy nie będą miały wpływu na pierwotną decyzję o wykluczeniu.

Więcej informacji na temat sposobu oceny, czy nowe elementy, które zostały przedstawione przez wnioskodawcę lub pojawiły się, zwiększają znacząco prawdopodobieństwo zakwalifikowania wnioskodawcy do objęcia ochroną międzynarodową, znajduje się w [punkcie 2.3 „Co oznacza wyrażenie »znacząco zwiększa prawdopodobieństwo«?»](#).

⁽⁸⁸⁾ Art. 7 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁸⁹⁾ Zgodnie z art. 12 lub art. 17 dyrektywy w sprawie kwalifikowania.

3.7. W następstwie ustania, cofnięcia, pozbawienia lub odmowy przedłużenia statusu ochrony międzynarodowej

Ta część dotyczy sytuacji, w której wnioskodawca składa nowy wniosek po tym, jak została podjęta decyzja o ustaniu, cofnięciu, pozbawieniu lub odmowie przedłużenia ochrony międzynarodowej. Można dokonać rozróżnienia w zależności od powodów takiej decyzji.

3.7.1. Ustanie statusu

Jeśli nowy wniosek składa wnioskodawca, wobec którego wydano decyzję o ustaniu statusu ochrony międzynarodowej⁽⁹⁰⁾, ta decyzja będzie punktem wyjścia dla oceny dopuszczalności kolejnego wniosku. W tej decyzji ochrona międzynarodowa została zakwestionowana z jednego z dwóch następujących powodów.

- **Zachowanie wnioskodawcy.** Wnioskodawca dobrowolnie ponownie skorzystał z opieki kraju, którego jest obywatelem; utracił obywatelstwo lub dobrowolnie przyjął je ponownie; przybrał nowe obywatelstwo i korzysta z ochrony kraju, którego jest teraz obywatelem; lub dobrowolnie ponownie zamieszkał w kraju, który opuścił lub poza którym przebywał z obawy przed prześladowaniem.
- **Zmiana okoliczności.** Ustały warunki, w związku z którymi wnioskodawca został uznany za uchodźcę; wnioskodawca nie może dłużej odmawiać korzystania z ochrony państwa swojego obywatelstwa; wnioskodawca będący bezpaństwowcem może powrócić do państwa, w którym miał poprzednio miejsce zwykłego pobytu, ponieważ ustały okoliczności, w których został uznany za uchodźcę; lub okoliczności, które doprowadziły do udzielenia statusu ochrony uzupełniającej, ustały lub uległy zmianie w takim stopniu, że ochrona nie jest dłużej wymagana.

Badanie dopuszczalności będzie zatem koncentrować się na zdolności nowych elementów do znaczącego zwiększenia prawdopodobieństwa, że decyzja o ustaniu statusu ochrony międzynarodowej nie będzie miała zastosowania lub już nie ma zastosowania, lub że istnieją nowe podstawy do tego, by wnioskodawca kwalifikował się do objęcia ochroną międzynarodową. W związku z tym takie nowe elementy mogą odnosić się do istotnych elementów, które doprowadziły do ustania pierwotnie udzielonej ochrony międzynarodowej (wnioskodawca może chcieć wykazać, że powody, dla których uznano, że przestał on spełniać warunki udzielenia ochrony międzynarodowej, mogą zostać zakwestionowane w świetle nowych elementów przedstawionych przez niego na poparcie kolejnego wniosku); lub nowe elementy mogą być związane z faktami innymi niż te, które doprowadziły do pierwotnego udzielenia ochrony międzynarodowej.

Więcej informacji na temat sposobu oceny, czy nowe elementy, które zostały przedstawione przez wnioskodawcę lub pojawiły się, zwiększają znacząco prawdopodobieństwo zakwalifikowania wnioskodawcy do objęcia ochroną międzynarodową, znajduje się w [punkcie 2.3 „Co oznacza wyrażenie »znaczaco zwiększa prawdopodobieństwo«?»](#).

⁽⁹⁰⁾ Art. 11 lub art. 16 dyrektywy w sprawie kwalifikowania.

3.7.2. Cofnięcie, pozbawienie lub odmowa przedłużenia statusu ochrony międzynarodowej

Zniekształcenie lub pominięcie faktów

Jeśli decyzja o cofnięciu ⁽⁹¹⁾ ochrony międzynarodowej została podjęta ⁽⁹²⁾ z powodu zniekształcenia lub pominięcia faktów, w tym poprzez posłużenie się fałszywymi dokumentami w poprzedniej procedurze, uznaje się, że wnioskodawca nigdy nie był uchodźcą ani beneficjentem ochrony uzupełniającej, ponieważ uzyskał ochronę międzynarodową, ale nie był do niej uprawniony.

W takim przypadku badanie dopuszczalności nowego wniosku będzie koncentrować się na tym, czy nowe elementy mogą znacząco zwiększyć prawdopodobieństwo ponownego rozpatrzenia decyzji o cofnięciu ochrony międzynarodowej lub wykazać, że istnieją nowe podstawy do tego, by wnioskodawca kwalifikował się do objęcia ochroną międzynarodową. Nowe elementy mogą odnosić się do istotnych elementów, które doprowadziły do cofnięcia pierwotnie udzielonej ochrony międzynarodowej. Na przykład wnioskodawca może chcieć wykazać, że powody cofnięcia ochrony międzynarodowej były błędne i przedstawić nowe elementy na poparcie swojego stanowiska. Wnioskodawca może też dążyć do wykazania, że elementy, które wcześniej uznano za wprowadzające w błąd, w rzeczywistości takie nie są, i w tym celu przedstawia inne dowody.

Nowe elementy mogą również dotyczyć faktów innych niż te, które doprowadziły do pierwotnego udzielenia ochrony międzynarodowej.

Więcej informacji na temat sposobu oceny, czy nowe elementy, które zostały przedstawione przez wnioskodawcę lub pojawiły się, zwiększają znacząco prawdopodobieństwo zakwalifikowania wnioskodawcy do objęcia ochroną międzynarodową, znajduje się w [punkcie 2.3 „Co oznacza wyrażenie »znacząco większa prawdopodobieństwo«?»](#).

Przyczyna wykluczenia

Jeżeli nowy wniosek składa wnioskodawca, wobec którego podjęto decyzję o cofnięciu ochrony międzynarodowej, ponieważ powinien zostać wykluczony lub jest wykluczony, badanie dopuszczalności będzie koncentrować się na zdolności nowych elementów do znaczącego zwiększenia prawdopodobieństwa ponownego rozpatrzenia decyzji o wykluczeniu. Ponieważ wnioskodawca został już wykluczony z ochrony międzynarodowej, nowe elementy będą musiały odnosić się do przyczyn wykluczenia i stanowić podstawę do ponownego rozpatrzenia tej decyzji.

W takim przypadku wnioskodawca jest uznawany za osobę niebędącą uchodźcą ani beneficjentem ochrony uzupełniającej, ponieważ uzyskał ochronę międzynarodową, ale nie był (lub już nie jest) do niej uprawniony. Więcej informacji na ten temat można znaleźć w [punkcie 3.6 „W następstwie decyzji o wykluczeniu”](#).

Cofnięcie statusu uchodźcy – zagrożenie dla bezpieczeństwa lub prawomocny wyrok skazujący za szczególnie poważne przestępstwo

Gdy nowy wniosek składa wnioskodawca, w stosunku do którego podjęto decyzję o cofnięciu statusu uchodźcy, ponieważ istnieją racjonalne podstawy, by uznać go za osobę stanowiącą zagrożenie dla bezpieczeństwa

---

⁽⁹¹⁾ Ilekczo w niniejszej części jest mowa o „decyzji o cofnięciu”, odnosi się to także do decyzji o pozbawieniu lub odmowie przedłużenia ochrony międzynarodowej.

⁽⁹²⁾ Zgodnie z art. 14 ust. 3 lit. b) lub art. 19 ust. 3 lit. b) dyrektywy w sprawie kwalifikowania.

państwa członkowskiego, w którym przebywa, lub ponieważ został skazany prawomocnym wyrokiem za szczególnie poważne przestępstwo i stanowi zagrożenie dla społeczności tego państwa członkowskiego, należy pamiętać, że wnioskodawca nadal jest uchodźcą w rozumieniu, między innymi, art. 1A Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, pomimo cofnięcia lub wygaśnięcia jego statusu (więcej szczegółowych informacji można znaleźć w pkt 99 i 110 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) w sprawach połączonych C-391/16, C-77/17 i C-78/17 ⁽⁹³⁾).

Procedura badania dopuszczalności będzie zatem zasadniczo miała na celu ocenę, czy nowe elementy zwiększają prawdopodobieństwo, że wnioskodawca nie jest lub przestał być uznawany za osobę stanowiącą zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa członkowskiego lub zagrożenie dla społeczności tego państwa członkowskiego, i czy w związku z tym możliwe jest przyznanie mu statusu uchodźcy. Dokładniej rzecz ujmując, w tym przypadku wnioskodawca nie przestał być uchodźcą, ale utracił status uchodźcy w drodze ostatecznego cofnięcia statusu uchodźcy lub ostatecznej decyzji o pozbawieniu statusu uchodźcy. Status ten można odzyskać tylko wtedy, gdy dana osoba nie jest już uznawana za zagrożenie dla bezpieczeństwa lub społeczności państwa członkowskiego.

W niektórych przypadkach, podczas oceny dopuszczalności nowego wniosku może okazać się, że elementy, które istniały w momencie, gdy pierwotnie rozważano konieczność udzielenia ochrony międzynarodowej, już nie istnieją. W związku z tym podczas wstępnego rozpatrzenia wniosku należy zwrócić uwagę na wszelkie nowe elementy lub nowe fakty, które zostały przedstawione przez wnioskodawcę lub są dostępne organowi odpowiedzialnemu za rozpatrzenie wniosku, wskazujące na zmianę sytuacji osobistej wnioskodawcy ⁽⁹⁴⁾. Na przykład może się okazać, że wnioskodawca przestał być uchodźcą w wyniku swojego zachowania lub z powodu zmiany okoliczności.

Uwaga: Powyższe wytyczne stosuje się odpowiednio do odmowy nadania statusu uchodźcy zgodnie z art. 14 ust. 5 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

Więcej informacji na temat sposobu oceny, czy nowe elementy, które zostały przedstawione przez wnioskodawcę lub pojawiły się, zwiększają znacząco prawdopodobieństwo zakwalifikowania wnioskodawcy do objęcia ochroną międzynarodową, znajduje się w [punkcie 2.3 „Co oznacza wyrażenie »znacząco zwiększa prawdopodobieństwo«?»](#).

3.7.3. Nieobecność wnioskodawcy

Przed podjęciem decyzji o pozbawieniu ochrony międzynarodowej konieczne jest przeprowadzenie przesłuchania/przyjęcie pisemnego oświadczenia. Może się jednak zdarzyć, że beneficjent ochrony międzynarodowej nie stawi się na przesłuchanie lub nie złoży pisemnego oświadczenia. Może to wynikać z różnych czynników, począwszy od kwestii związanych z adresem beneficjenta (np. zaproszenie na przesłuchanie lub do złożenia pisemnego oświadczenia zostało wysłane na adres, z którego beneficjent już nie korzysta), poprzez krótszy lub dłuższy pobyt za granicą, aż po powrót do kraju pochodzenia itp. Organ rozstrzygający może podjąć decyzję o zakończeniu ochrony międzynarodowej mimo nieobecności (lub braku odpowiedzi) beneficjenta ochrony międzynarodowej tylko wtedy, gdy dysponuje wystarczającymi dowodami rozstrzygającymi w tym zakresie. Ważność takiej decyzji może jednak zostać zakwestionowana w drodze odwołania do organu odwoławczego, jeśli wnioskodawca złoży takie odwołanie w odpowiednim czasie.

⁽⁹³⁾ Wyrok TSUE z dnia 14 maja 2019 r., [M przeciwko Ministerstvo vnitra oraz X, X przeciwko Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides](#), C-391/16, C-77/17 i C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403; pkt 99–110. Podsumowanie jest dostępne w [bazie orzecnictwa EASO](#).

⁽⁹⁴⁾ Zgodnie z art. 11 dyrektywy w sprawie kwalifikowania.

Jeśli wnioskodawca złoży kolejny wniosek, badanie dopuszczalności będzie musiało obejmować elementy, na które wnioskodawca powołuje się, aby uzasadnić dalszą konieczność korzystania z ochrony międzynarodowej. Z uwagi na to, że przed wydaniem decyzji o pozbawieniu ochrony międzynarodowej nie przeprowadzono przesłuchania ani nie przyjęto pisemnego oświadczenia, zgodnie z przepisami prawa krajowego, prawdopodobnie konieczne będzie przeprowadzenie przesłuchania w celu oceny, czy przedstawione elementy mogą znacząco zwiększyć prawdopodobieństwo uchylenia decyzji o pozbawieniu ochrony międzynarodowej. Więcej informacji na ten temat znajduje się w [punkcie 2.3 „Co oznacza wyrażenie »znacząco zwiększa prawdopodobieństwo«?»](#).

3.8. Podczas gdy odwołanie od decyzji dotyczącej poprzedniego wniosku jest nadal w trakcie rozpatrywania

Dopóki nie zostanie podjęta ostateczna decyzja o odrzuceniu poprzedniego wniosku, wszelkie nowe elementy przedstawione w (potencjalnym) kolejnym wniosku muszą zostać ocenione w ramach trwającej procedury odwoławczej ⁽⁹⁵⁾. Zgodnie z dyrektywą w sprawie procedur azylowych nowe fakty lub materiały dowodowe muszą zostać włączone do toczącej się procedury odwoławczej, ponieważ organ odwoławczy ma obowiązek zapewnić pełne rozpatrzenie *ex nunc* zarówno okoliczności faktycznych, jak i kwestii prawnych. Na tym etapie, aż do zamknięcia postępowania, muszą zostać przedstawione wszystkie dalsze informacje.

Po otrzymaniu wniosków przez właściwy organ ⁽⁹⁶⁾ organ ten powinien sprawdzić, czy poprzednia procedura jest nadal w toku, czy to przed organem rozstrzygającym, czy przed organem odwoławczym. Jeśli poprzednia procedura jest nadal w toku (co może również obejmować, jeśli prawo krajowe na to zezwala, sytuację, w której rozprawa odbyła się już na etapie postępowania odwoławczego), wnioskodawca powinien zostać poinformowany, że nowe elementy należy przedstawić organowi, który aktualnie rozpatruje złożony wniosek, i nie należy rejestrować kolejnego wniosku.

3.9. Wielokrotne składanie kolejnych wniosków

Dyrektywa w sprawie procedur azylowych nie przewiduje żadnych ograniczeń co do liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, jakie jedna osoba może złożyć w ciągu życia. Ma to zastosowanie niezależnie od przyczyn, dla których wnioskodawca wnosi o merytoryczne rozpatrzenie wniosku po raz kolejny.

Jednak obciążenie, jakie dla państw członkowskich stanowią powtarzane kolejne wnioski, doprowadziło do ustanowienia pewnych ograniczeń w celu uniknięcia nadużywania prawa do wielokrotnego składania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w celu pozostania na terytorium państwa członkowskiego. Dzieje się tak np. w przypadku, gdy wnioskodawcy „rozdzielają” powody złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub częściowo opisują okoliczności faktyczne lub przedstawiają materiały dowodowe w kilku oddzielnych wnioskach, które są składane co pewien czas. Mianowicie mogą oni celowo decydować się na nieprzedstawianie elementów/dowodów w toczącym się postępowaniu administracyjnym lub sądowym, aby wykorzystać je na późniejszym etapie i móc wszcząć nowe postępowanie, jeśli pierwotne postępowanie zakończy się wydaniem odmownej decyzji. Ogólnym celem może być naruszenie ważności podejmowanych decyzji lub ich powagi rzeczy osądzonej (*res judicata*), a przynajmniej przedłużenie swojego prawa do pozostania na terytorium. Takie postępowanie narusza prawny obowiązek wnioskodawców do jak najszybszego przedstawienia wszystkich elementów potrzebnych do uzasadnienia wniosku o udzielenie ochrony

⁽⁹⁵⁾ Art. 40 ust. 1 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

⁽⁹⁶⁾ Art. 2 lit. f) dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

międzynarodowej oraz do współpracy z właściwymi organami w celu ustalenia ich tożsamości i innych elementów, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy w sprawie kwalifikowania, podczas rozpatrywania ich wniosku.

W takich przypadkach, jak opisano w [punkcie 2.1 „Czym są »nowe elementy i ustalenia«?»](#), jeśli jest to przewidziane w prawie krajowym, organ rozstrzygający może ocenić, czy elementy, które zostały przedstawione przez wnioskodawcę, mogły zostać przedstawione w toku poprzedniej procedury. Innymi słowy, sprawdza się, czy wnioskodawca z przyczyn od niego niezależnych nie był w stanie ich przedstawić wcześniej, podczas poprzedniej procedury⁽⁹⁷⁾. Jeśli urzędnik prowadzący sprawę stwierdzi, że wnioskodawca miał taką możliwość, wniosek może zostać odrzucony jako niedopuszczalny.

Ponadto w przypadku powtórzonych kolejnych wniosków państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od prawa do pozostania na terytorium. Więcej informacji na ten temat można znaleźć w [punkcie 1.4 „Prawo do pozostania na terytorium i wyjątki od stosowania tego prawa”](#).

3.10. Po opuszczeniu przez odrzuconego wnioskodawcę terytorium państwa członkowskiego/państw członkowskich

Jeżeli osoba, która opuściła terytorium państwa członkowskiego, w którym podjęto ostateczną decyzję w sprawie jej poprzedniego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, składa nowy wniosek w tym samym państwie członkowskim, wniosek taki uznaje się za kolejny wniosek, jeżeli to państwo członkowskie jest odpowiedzialne za jego rozpatrzenie (zob. [punkt 3.11 „Po zastosowaniu systemu dublińskiego”](#)). Fakt, że wnioskodawca, którego wniosek został odrzucony, opuścił wcześniej terytorium tego państwa członkowskiego, nie może być automatycznie oceniany jako nowy element, w odniesieniu do którego należy wydać decyzję o dopuszczalności. Należy go zbadać w ramach wstępnego rozpatrzenia. Jeżeli wnioskodawca tymczasowo powrócił do kraju pochodzenia po tym, jak jego poprzedni wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej został odrzucony, a następnie złożył nowy wniosek po ponownym wjeździe do właściwego państwa członkowskiego, z prawnego punktu widzenia nie ma znaczenia, czy wnioskodawca powrócił do kraju pochodzenia dobrowolnie, po wydaniu nakazu opuszczenia terytorium, czy też został zmuszony do powrotu, na przykład w drodze wydalenia.

W takiej sytuacji organ rozstrzygający powinien m.in. ocenić, czy wnioskodawca przedstawił informacje, które uznaje się za wystarczające do zaakceptowania faktu powrotu do kraju pochodzenia oraz okoliczności faktyczne/zdarzenia, które miały miejsce podczas jego powrotu (zob. [punkt 2.3 „Co oznacza wyrażenie »znacząco zwiększa prawdopodobieństwo«?»](#)).

Na przykład, gdy wnioskodawca twierdzi w kolejnym wniosku, że doznaje prześladowania ze strony państwa, podczas wstępnego rozpatrzenia należy ocenić okoliczności, w jakich wjechał do kraju pochodzenia i z niego wyjechał, oraz jego kontakty z władzami kraju pochodzenia (lub ich brak). Jeśli wnioskodawca stanowi zagrożenie indywidualne, zaleca się przeprowadzenie przesłuchania w ramach badania dopuszczalności, jeśli jest to przewidziane lub dozwolone przez prawo krajowe.

Ponadto, jak już wspomniano, fakt, że wnioskodawca opuścił terytorium państwa członkowskiego, ale nie powrócił do kraju pochodzenia, należy oceniać w kontekście nowych elementów, które zostały przedstawione lub które pojawiły się w ramach wstępnego rozpatrzenia. Fakt ten nie stanowi sam w sobie nowego elementu.

⁽⁹⁷⁾ Art. 40 ust. 4 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

3.11. Po zastosowaniu systemu dublińskiego

3.11.1. Rozporządzenie Dublin III

W rozporządzeniu (UE) nr 604/2013 (rozporządzenie Dublin III ⁽⁹⁸⁾) ustanowiono kryteria ustalania, które państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Gdy obywatel kraju trzeciego lub bezpaństwowiec składa wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, to państwo członkowskie z reguły najpierw sprawdza, czy zgodnie z rozporządzeniem Dublin III inne państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie tego wniosku i czy możliwe jest przekazanie do tego państwa członkowskiego. Inne państwo członkowskie może być odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej między innymi, gdy członek rodziny złożył już wniosek w tym państwie członkowskim lub gdy wnioskodawca nielegalnie wjechał na terytorium państw członkowskich przez granicę zewnętrzną tego konkretnego państwa członkowskiego. Tego rodzaju oceny są dokonywane dopiero po pierwszym złożeniu wniosku w jednym z państw członkowskich. Takie przypadki nie są objęte zakresem niniejszego poradnika, ponieważ dotyczą pierwszych, a nie kolejnych wniosków.

Inne państwo członkowskie może być również odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku, jeżeli został on już złożony w tym państwie członkowskim. Wyszukanie w systemie Eurodac, zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 603/2013 ⁽⁹⁹⁾, może stanowić dowód, że wnioskodawca złożył wcześniej wniosek w innym państwie członkowskim. W niektórych przypadkach również inne dowody mogą wskazywać na to, że dana osoba złożyła wniosek o azyl w innym państwie członkowskim. Więcej szczegółowych informacji na ten temat można znaleźć na s. 51 [Poradnika praktycznego EASO: Wdrażanie rozporządzenia Dublin III – indywidualna rozmowa i ocena dowodów](#), październik 2019 r. W takich przypadkach państwo członkowskie może wystąpić z wnioskiem o wtórne przejęcie do państwa członkowskiego, w którym wniosek został wcześniej złożony. Po zaakceptowaniu takiego wniosku przez państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, zainteresowana osoba może ostatecznie zostać przekazana do odpowiedzialnego państwa członkowskiego przez państwo członkowskie, w którym się znajduje. Po przekazaniu w ramach systemu dublińskiego może zaistnieć sytuacja, w której wnioskodawca złoży kolejny wniosek w odpowiedzialnym państwie członkowskim.

3.11.2. Kolejny wniosek złożony w odpowiedzialnym państwie członkowskim

Państwo członkowskie odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej musi wtórnie przejąć wnioskodawcę lub obywatela państwa trzeciego/bezpaństwowca, który złożył wniosek w innym państwie członkowskim lub który przebywa na terytorium innego państwa członkowskiego bez dokumentu pobytu, w sytuacjach, gdy:

⁽⁹⁸⁾ [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca](#) (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

⁽⁹⁹⁾ [Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady \(UE\) nr 603/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania odcisków palców w celu skutecznego stosowania rozporządzenia \(UE\) nr 604/2013 w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, oraz zmieniające rozporządzenie \(UE\) nr 1077/2011 ustanawiające Europejską Agencję ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości \(wersja przekształcona\)](#) (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 1).

- jego wniosek, który został już złożony, jest nadal rozpatrywany w tym państwie członkowskim ⁽¹⁰⁰⁾;
- jego wniosek został wycofany ⁽¹⁰¹⁾;
- jego wniosek został odrzucony ⁽¹⁰²⁾.

Wniosek jest nadal rozpatrywany

Jeżeli po skutecznym przekazaniu w ramach systemu dublińskiego wniosek w odpowiedzialnym państwie członkowskim jest nadal rozpatrywany, odpowiedzialne państwo członkowskie „rozpatruje wniosek lub kończy rozpatrywanie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez wnioskodawcę” ⁽¹⁰³⁾. W tym przypadku wnioskodawca nie składa kolejnego wniosku.

Wniosek został wycofany

Jeśli wniosek w odpowiedzialnym państwie członkowskim zostanie wycofany, a państwo członkowskie wcześniej przerwało jego rozpatrywanie, ponieważ wnioskodawca wycofał swój wniosek, po skutecznym przekazaniu w ramach systemu dublińskiego do tego państwa członkowskiego, należy dopilnować, aby wnioskodawca miał prawo zwrócić się o dokończenie rozpatrywania wniosku lub złożyć nowy wniosek ⁽¹⁰⁴⁾. Dotyczy to wyłącznie przypadków, w których w pierwszej instancji nie podjęto decyzji w sprawie wniosku. W rozporządzeniu Dublin III wskazano, że przypadków tych nie traktuje się jako kolejnego wniosku przewidzianego w dyrektywie 2013/32/UE ⁽¹⁰⁵⁾. W takich przypadkach odpowiedzialne państwo członkowskie musi dopilnować, aby ukończono rozpatrywanie wniosku. W tej sprawie zob. także [punkt 3.4 „W następstwie wycofania wniosku”](#).

Wniosek został odrzucony

Jeżeli wniosek został wcześniej odrzucony w odpowiedzialnym państwie członkowskim, a zainteresowana osoba została skutecznie przekazana do tego państwa członkowskiego, zgodnie z rozporządzeniem Dublin III odpowiedzialne państwo członkowskie musi dopilnować, aby „zainteresowana osoba mogła skorzystać lub skorzystała z dostępu do skutecznego środka zaskarżenia zgodnie z art. 46 dyrektywy 2013/32/UE” ⁽¹⁰⁶⁾.

Jeżeli zainteresowana osoba chciałaby ponownie wystąpić o ochronę międzynarodową w odpowiedzialnym państwie członkowskim, jej wniosek byłby uznany za kolejny wniosek. W rezultacie należałoby zbadać, czy spełnione zostały wymogi określone w art. 40 ust. 2 dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

3.11.3. Kolejny wniosek złożony we wnioskującym państwie członkowskim

W [punkcie 3.11.2](#) powyżej użyto sformułowania „po skutecznym przekazaniu w ramach systemu dublińskiego”. Istnieją przypadki, w których z różnych przyczyn nie można dokonać przekazania w ramach systemu dublińskiego, co może ostatecznie skutkować przeniesieniem odpowiedzialności na państwo członkowskie, które w pierwszej kolejności wystąpiło o wtórne przejście danej osoby („wnioskujące państwo członkowskie”).

⁽¹⁰⁰⁾ Art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Dublin III.

⁽¹⁰¹⁾ Art. 18 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Dublin III.

⁽¹⁰²⁾ Art. 18 ust. 1 lit. d) rozporządzenia Dublin III.

⁽¹⁰³⁾ Art. 18 ust. 2 rozporządzenia Dublin III.

⁽¹⁰⁴⁾ Art. 18 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia Dublin III.

⁽¹⁰⁵⁾ Art. 18 ust. 2 rozporządzenia Dublin III.

⁽¹⁰⁶⁾ Art. 18 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia Dublin III.

Taka sytuacja może mieć miejsce także wtedy, gdy wniosek został najpierw złożony we wszystkich wyżej wymienionych państwach członkowskich.

Odwołanie od decyzji o przekazaniu w ramach systemu dublińskiego

Zainteresowana osoba ma prawo do odwołania się od ⁽¹⁰⁷⁾ decyzji wnioskującego państwa członkowskiego o przekazaniu jej do odpowiedzialnego państwa członkowskiego lub do zażądania ponownego rozpoznania sprawy ⁽¹⁰⁸⁾. Podczas gdy odwołanie jest rozpatrywane przez sąd administracyjny lub właściwy organ odwoławczy, w zależności od prawa krajowego/praktyki krajowej, jest możliwe złożenie nowego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, ale nie zostanie on rozpatrzony do czasu podjęcia ostatecznej decyzji przez właściwy organ odwoławczy ⁽¹⁰⁹⁾.

Ostateczna decyzja właściwego organu odwoławczego może prowadzić do przeniesienia odpowiedzialności z państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, na wnioskujące państwo członkowskie, na przykład dlatego, że przekazanie danej osoby do odpowiedzialnego państwa członkowskiego nie jest możliwe ⁽¹¹⁰⁾. W takim przypadku, w zależności od prawa krajowego/praktyki krajowej danego państwa członkowskiego, wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zostanie rozpatrzony co do istoty lub zainteresowana osoba będzie miała możliwość złożenia kolejnego wniosku w tym państwie członkowskim.

Terminy przekazania w ramach systemu dublińskiego

Jeżeli zainteresowana osoba ma zostać przekazana do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, obowiązują terminy, w których należy dokonać przekazania w ramach systemu dublińskiego. Terminy te mają na celu zapewnienie zainteresowanej osobie skutecznego dostępu do procedury azylowej w jednym z państw członkowskich. Wnioskujące państwo członkowskie musi przekazać zainteresowaną osobę ⁽¹¹¹⁾ do odpowiedzialnego państwa członkowskiego w ciągu 6 miesięcy od przyjęcia wniosku o wtórne przejęcie lub od ostatecznej decyzji w sprawie odwołania w przypadku obowiązywania skutku zawieszającego. Istnieją wyjątki od tej zasady ⁽¹¹²⁾, np. przedłużenie terminu, jeśli zainteresowana osoba uciekła.

Ustanie odpowiedzialności

Jeśli wnioskodawca opuścił terytorium państw członkowskich na co najmniej 3 miesiące lub zgodnie z decyzją nakazującą powrót lub nakazem wydalenia, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, nie ponosi już odpowiedzialności ⁽¹¹³⁾.

Jeśli zostanie ustalone, że wnioskodawcy udzielono ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, do którego skierowano wniosek, wniosek nie jest uznawany za kolejny wniosek i jest niedopuszczalny. W takich przypadkach rozporządzenie Dublin III nie ma zastosowania.

⁽¹⁰⁷⁾ Art. 27 rozporządzenia Dublin III.

⁽¹⁰⁸⁾ Art. 26 rozporządzenia Dublin III.

⁽¹⁰⁹⁾ Należy zauważyć, że niektóre państwa członkowskie wyraźnie wykluczają możliwość złożenia nowego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej w czasie trwania postępowania odwoławczego lub ponownego rozpoznawania sprawy.

⁽¹¹⁰⁾ Art. 3 ust. 2 rozporządzenia Dublin III.

⁽¹¹¹⁾ Art. 29 ust. 1 rozporządzenia Dublin III.

⁽¹¹²⁾ Zob. na przykład art. 29 ust. 2 rozporządzenia Dublin III.

⁽¹¹³⁾ Art. 19 ust. 2 i 3 rozporządzenia Dublin III.

Praktyczne przykłady

Można założyć różne scenariusze, w których wnioskujące państwo członkowskie ma do czynienia z kolejnym wnioskiem złożonym przez zainteresowaną osobę.

Scenariusz 1: Przekazanie jeszcze nie nastąpiło (ale nadal jest możliwe), a we wnioskującym państwie członkowskim złożono nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej ⁽¹¹⁴⁾

a) Decyzja o przekazaniu w ramach systemu dublińskiego jest ostateczna

Jeżeli nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zostanie złożony w przekazującym państwie członkowskim, ten wniosek musi zostać rozpatrzony przez odpowiedzialne państwo członkowskie zgodnie z art. 40 ust. 7 dyrektywy w sprawie procedur azytowych.

W takiej sytuacji, jeżeli zezwala na to lub przewiduje to prawo krajowe / praktyka danego państwa członkowskiego, właściwy urzędnik prowadzący sprawę w jednostce ds. systemu dublińskiego może ocenić, czy decyzja w ramach systemu dublińskiego, która jest już ostateczna, powinna zostać uchylona ze względu na pojawienie się nowych powodów, które są istotne dla ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego. Jeżeli wnioskodawca nie przedstawi takich powodów, decyzja o przekazaniu w ramach systemu dublińskiego nie zostanie cofnięta. W uzasadnieniu należy powołać się na decyzję o przekazaniu do państwa członkowskiego, która zachowuje ważność i moc prawną, o czym mowa w art. 40 ust. 7 dyrektywy w sprawie procedur azytowych. Zainteresowana osoba będzie miała prawo do skorzystania z odpowiednich środków zaskarżenia.

b) Decyzja o przekazaniu w ramach systemu dublińskiego nie jest ostateczna

Jeżeli zostanie złożony nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, w przekazującym państwie członkowskim nie wszczyna się nowej procedury azylowej.

- Jeżeli nie toczy się żadne postępowanie prawne (w terminie przewidzianym w prawie krajowym państwa członkowskiego na złożenie odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie), urzędnik prowadzący sprawę w ramach systemu dublińskiego może ocenić, czy przekazanie do państwa członkowskiego jest nadal możliwe, uwzględniając zwłaszcza indywidualne okoliczności danej sprawy. Jeżeli zezwala na to lub przewiduje to prawo krajowe/praktyka państwa członkowskiego, w przypadku przedstawienia nowego uzasadnienia istotnego dla ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego, wydana już decyzja w ramach systemu dublińskiego może zostać uchylona lub zmieniona, w zależności od wyniku oceny. Jeżeli taka ocena nie jest możliwa, należy doradzić wnioskodawcy złożenie odwołania lub wniosku o ponowne rozpoznanie.

⁽¹¹⁴⁾ Stosowanie systemu dublińskiego rozpoczyna się w momencie złożenia w państwie członkowskim wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej (zob. art. 20 rozporządzenia Dublin III). Zgodnie z wyrokiem TSUE z dnia 26 lipca 2017, [Tsegezab Mengesteab przeciwko Bundesrepublik Deutschland](#), C-670/16, ECLI:EU:C:2017:587, pkt 105, wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej uważa się za złożony, „gdy pisemny dokument – sporządzony przez organ publiczny i zaświadcający, że obywatel państwa trzeciego wniósł o udzielenie mu ochrony międzynarodowej – został doręczony organowi zobowiązanemu do wykonania obowiązków wynikających z tego rozporządzenia i, w danym wypadku, gdy organowi temu doręczono jedynie zasadnicze informacje zawarte w takim dokumencie, lecz nie sam dokument lub jego kopię”. Podsumowanie jest dostępne w [bazie orzecznictwa EASO](#).

- Jeśli postępowanie prawne jest w toku, do toczącego się głównego postępowania można wprowadzić nowe okoliczności faktyczne lub materiały dowodowe. Wnioskodawcę należy poinstruować, aby przedstawił takie nowe okoliczności faktyczne lub materiały dowodowe właściwemu organowi odwoławczemu do rozpatrzenia w kontekście toczącego się postępowania.

Scenariusz 2: Ponowny wyjazd do państwa członkowskiego przedłożenia wniosku („wnioskujące państwo członkowskie”) po przekazaniu lub dobrowolnym wyjeździe i złożenie ⁽¹¹⁵⁾ wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej

Jeżeli nowy wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej zostanie złożony po skutecznym zastosowaniu systemu dublińskiego i przekazaniu do odpowiedzialnego państwa członkowskiego, należy najpierw ocenić, czy to państwo członkowskie jest nadal odpowiedzialne, czy też inne państwo członkowskie stało się odpowiedzialne za rozpatrzenie tego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Jeżeli w wyniku tej oceny okaże się, że odpowiedzialność nadal spoczywa na tym samym państwie członkowskim lub że odpowiedzialność przejęło inne państwo członkowskie, należy wysłać nowy wniosek o wtórne przyjęcie. Po przyjęciu takiego wniosku należy wydać nową decyzję o przekazaniu w ramach systemu dublińskiego, ponieważ poprzednia decyzja o przekazaniu stała się nieaktualna w wyniku pomyślnego przeprowadzenia przekazania.

Jeżeli ocena wykaże, że odpowiedzialność ustała na podstawie przesłanek wymienionych w punkcie „Ustanie odpowiedzialności” powyżej po przekazaniu lub dobrowolnym wyjeździe do odpowiedzialnego państwa członkowskiego i jeżeli żadne inne państwo członkowskie nie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, wniosek powinien zostać rozpatrzony w obecnym państwie członkowskim.

⁽¹¹⁵⁾ Stosowanie systemu dublińskiego rozpoczyna się w momencie złożenia w państwie członkowskim wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej (zob. art. 20 rozporządzenia Dublin III). Zgodnie z TSUE, [Tsegezab](#), op.cit. przypis 114, pkt 105, wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej uważa się za złożony, „gdy pisemny dokument – sporządzony przez organ publiczny i zaświadczący, że obywatel państwa trzeciego wniósł o udzielenie mu ochrony międzynarodowej – został doręczony organowi zobowiązanemu do wykonania obowiązków wynikających z tego rozporządzenia i, w danym wypadku, gdy organowi temu doręczono jedynie zasadnicze informacje zawarte w takim dokumencie, lecz nie sam dokument lub jego kopię”. Podsumowanie jest dostępne w [bazie orzecznictwa EASO](#).

Jak skontaktować się z UE

Osobiście

W całej Unii Europejskiej istnieje kilkaset centrów informacyjnych Europe Direct. Adres najbliższego centrum można znaleźć na stronie: https://europa.eu/european-union/contact_pl.

Telefonicznie lub drogą mailową

Europe Direct to serwis informacyjny, który udziela odpowiedzi na pytania na temat Unii Europejskiej. Można się z nim skontaktować:

- dzwoniąc pod bezpłatny numer telefonu: 00 800 6 7 8 9 10 11 (niektórzy operatorzy mogą naliczać opłaty za te połączenia),
- dzwoniąc pod standardowy numer telefonu: +32 22999696,
- drogą mailową: https://europa.eu/european-union/contact_pl.

Wyszukiwanie informacji o UE

Online

Informacje o Unii Europejskiej są dostępne we wszystkich językach urzędowych UE w portalu Europa: https://europa.eu/european-union/index_pl.

Publikacje UE

Bezpłatne i odpłatne publikacje UE można pobrać lub zamówić na stronie: <https://op.europa.eu/pl/publications>. Większą liczbę egzemplarzy bezpłatnych publikacji można otrzymać, kontaktując się z serwisem Europe Direct lub z lokalnym centrum informacyjnym (zob. https://europa.eu/european-union/contact_pl).

Prawo UE i powiązane dokumenty

Informacje prawne dotyczące UE, w tym wszystkie unijne akty prawne od 1952 r., są dostępne we wszystkich językach urzędowych UE w portalu EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>.

Portal Otwartych Danych UE

Unijny portal otwartych danych (<http://data.europa.eu/euodp/pl>) umożliwia dostęp do zbiorów danych pochodzących z instytucji i innych organów UE. Dane można pobierać i wykorzystywać bezpłatnie, zarówno do celów komercyjnych, jak i niekomercyjnych.

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej